

ΕΥΤΕΡΠΗ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΜΕ

ΒΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΣ.

Φυλ. Ι'. Εκδίδεται δις τοῦ μηνός. Ἐρ' Ἀθήναις, τὴν 15 Ἰανουαρίου 1848. Τόμ. Α'.

ΛΕΪΛΑ.

Διήγημα Ἰνδικόν,

ὑπὸ Ἀ. Ρ. Ρ.

(Ἰδε φυλλάδιον Θ').

Δ.

Ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Δεῦν-σίγγ ἤκούσαμεν ὅτι εἶχεν υἱὸν καλούμενον Ἰράν. Ὁ υἱὸς ὅμως δὲν συνώδευε τὸν πατέρα εἰς τὴν ἀποστολὴν του πρὸς τὴν πόλιν Σομμαόουθ, ἀλλὰ διὰ παντοίας προφάσεις, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἥττον εὐλογοφανεῖς, ἔμεινεν εἰς Λαχώραν. Ἀλλ' ὅστις θέλει νὰ μάθῃ τὴν ἀληθὴ αἰτίαν δι' ἣν ὁ νεανίας ἀπέφυγε τὴν ὁδοπορίαν, ἃς παρακολουθήσῃ τὴν λαμπρὰν συνοδείαν ἐκείνην ἥτις πρὸς τὴν ἐσπέραν μία ἐκ πολλῶν προκύπτει ἐξ ὁδοῦ τῆς Λαχώρας, καὶ διευθύνεται πρὸς τὴν μεγάλην Βαγαβάταν εἰς τὴν θέσιν Δεῦν-Γίρ, ὅπου τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐκτελεῖτο ἡ μεγάλη νυκτερινὴ ἐορτὴ τοῦ Βισοῦ.

Μεταξὺ φυλάκων, τῶν μὲν πιζῶν, τῶν δὲ ἱππέων, ἐπορεύετο ἐμβριθῶς καὶ περισκεμμένως μεγαλοπρεπῆς ἐλέφας, ἐστολισμένος μὲ πολυτελεῖς τάπητας, φέρων περὶ τὸν τράχηλον πλούσιον περιδέριον μὲ κωδωνίσκους, εἰς τὴν κεφαλὴν πετρῶν θύσανον, καὶ εἰς τὸ μέτωπον χρυσοῦν προμετωπίδιον. Ἐπὶ τῆς ῥάχιος δ' αὐτοῦ ἐταλαντεύετο φορεῖον χρυσοκόλλητον, καὶ ὑπὸ τὰ κυανὰ καὶ ῥοδόχρσα αὐτοῦ παραπετάσματα ἔλαμπον, ὡς ἀστέρες ὑπὸ νέφη τῆς δύσεως, ὀφθαλμοὶ γυναικεῖοι. Αἱ γυναῖκες ἦσαν τρεῖς, ἡ μία, ἐπτακαίδεκα ἐτῶν ἴσως, κατεκοσμεῖτο μὲ ἀδάμαντας καὶ μὲ ἄνθη, ἀλλ' ἦν χαριεσττέρα αὐτῇ τῶν ἀνθῶν καὶ λαμπροτέρα τῶν ἀδαμάντων. Ἡ νεάνις αὐτῇ ἦν ἡ ἀρσὴν Πριττά, ἡ θυγάτηρ τοῦ Χεράβ-σίγγ, τοῦ ἀποθανόντος προκατόχου τοῦ Δεῦν, αἱ δὲ δύο ἄλλαι ἦσαν θεραπαινίδες τῆς.

Ἐκατὸν δὲ περίπου βήματα ὀπίσω αὐτῶν εἵπετο ἑριππος νεανίας, βλέπων πρὸς δεξιὰ καὶ πρὸς ἀρι-

στερά, καὶ ἐν γένει πρὸς πᾶσαν ἄλλην διεύθυνσιν ἢ πρὸς τὰ ἐμπρός, ἀλλὰ προφανῶς ρυθμίζων τὸ βῆμα τοῦ ἵππου του πρὸς τὸ τοῦ προηγουμένου ἐλέφαντος. Ὁ ἱππεὺς οὗτος ἐνέπρεπεν εἰς ὅλην τὴν χάριν τῆς ἐφηβικῆς καλλονῆς. Τὸ σῶμά του ἦν εὐλύγιστον ὡς ἰνδοκάλαμος τρυφερός. Ἡ κόμη του ἦν ξανθὴ, καὶ ὑπεχρύσιζεν ὡς τῆς σελήνης, ὅταν ἀπλοῦται εἰς τὰ κύματα τοῦ Ἰνδοῦ. Οἱ ὀφθαλμοὶ του εὐλόγως ἐδύναντο νὰ παραβληθῶσι πρὸς τὸ ἄνθος τοῦ κυανοῦ λωτοῦ ἀπὸ τοὺς Ἰνδοὺς ποιητάς, οὔτινες παραβάλλουσι πρὸς αὐτὸ τὰ πάντα. Ἄν ὁ Ἀλέξανδρος, ὅταν εἰσέβαλε τὸ πάλαι εἰς τὴν Λαχώραν, εἶχεν ἀπαντήσῃ ἐμπρός του τὸν νέον τοῦτον ἱππέα, ἤθελε βεβαίως τὸν ἀσπασθῇ ὡς ἓνα τῶν Διοσκουρῶν.

Ἐν ᾧ δ' ἐβάδιζεν οὗτος, τόσον ὀλιγώτερον προσήλυν τὰ βλέμματά του πρὸς τὴν Πριττάν, ὅση μᾶλλον εἶχεν, ὡς φαίνεται, εἰς αὐτὴν προσηλωμένον τὸν νοῦν του, ἤκουσεν ὀπίσω του κρότον ἱππων, καὶ μεταστραφείς, εἶδεν ἐρχόμενον μετὰ πολλῶν στρατιωτῶν Ἀδ-σίτ, τὸν ἀγέροχον Σιρδάρην ἢ ἀρχιστράτηγον, ὅστις μεγαλοφρονῶν ἐπὶ τῇ στρατιωτικῇ του ἰσχυί, ἐνόμιζεν ἑαυτὸν πάντων ἀνώτερον, καὶ δυστρόπως ὑπέκυπτε καὶ εἰς αὐτὸν ἀκόμη τὸν αὐτοκράτορα. Ὁ νεανίας, κλίνας μὲ σέβας ἐμπρός τοῦ μεγιστάνος, ὑπεχώρησεν ἀπὸ τὴν ὁδὸν του, ὁ δὲ διεῖλθε καλπάζων ἐμπρός του, χωρὶς νὰ προσέξῃ κἀνείς αὐτόν. Ἀφίχθεις δὲ πλησίον τοῦ ἐλέφαντος, ἐβύθισε τὸ βλέμμα εἰς τὸ φορεῖον, καὶ φαίνεται ὅτι ἔκρινε τὸ περιεχόμενον προσοχῆς ἄξιον, διότι ἀναχαίτισε τὸν ἵππον του, καὶ ἐξηκολούθησε βαδίζων παρὰ τὸν ἐλέφαντα, προσήλυν ἀσκαρδαμυκτὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς εἰς τὴν Πριττάν, ἥτις, ἐνοχλουμένη ἀναμφιβόλως ἀπὸ τὸ προπετές τοῦτο βλέμμα, ἀπέστρεψε τὸ ἰδικόν της, καὶ τὸ ἐσττήριζεν εἰς τὸ ἔδαφος. Συγχρόνως οἱ ὀπαδοὶ αὐτῆς μὲ πολὺ ῥέβας ὑπεσύρθησαν ἐκατέρωθεν, ὁ δὲ παρακολουθῶν νεανίας, ἀνυσσῶν διὰ τὴν τοιαύτην ἐπιμονὴν τοῦ Σιρδάρου, ἐλάττωσεν ἀπὸ 100 εἰς 50 βήματα τὴν ἀπὸ τῆς συνοδείας ἀπόστασίν του.

— Κύτταξε τί πρόσωπον, Ἀλλὰ, εἶπεν ὁ Ἀδσίτ πρὸς ἓνα τῶν ἀξιωματικῶν του μεγάλη τῇ φωνῇ, ὡς ἀδιαφορῶν ἂν τὸν ἤκουεν ἐκείνη περὶ ἧς ὠμίλει, ἢ μᾶλλον ὡς λέγων ἐπίτηδες διὰ ν' ἀκουσθῇ. — Κύτ-

ΜΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΕΙΩΝ ΤΩΝ ΠΟΡΕΥΟΜΕΝΩΝ ΕΙΣ ΔΕΫΑΝ ΓΙΡ.

ταζε τί πρόσωπον! Εἶναι, μὰ τὰ τριακόσια τριακον-
τατρία ἑκατομμύρια τῶν θεῶν, λαμπρότερον τοῦ χρυ-
σοῦ ὡς τοῦ λάμπροντος ὑπὲρ τοὺς χιλιούς ἡλίους. ἔξ
οὗ ἐβλάστησεν ὁ μέγας Βράμας. Ἰδέ! οἱ ὀφθαλμοί
της δὲν εἶναι οἱ ἀδαμαντινοὶ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἀγάλμα-
τος τοῦ ἱαγερνάτ;

Οἱ αὐθάδεις οὗτοι λόγοι, καὶ ὁ ἔτι αὐθαδέστερος
τρόπος καθ' ὃν ἐρρέθησαν, ἐνεποίησαν εἰς τὴν Πριτ-
τάν τοσαύτην ἀγανάκτησιν, ὥστε ἡσθάνθη δάκρυα
ἀναβλύσαντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς της, καὶ διέταξε
τὸν ἐλεφαντηλάτην νὰ ἐπιταχύνῃ τοῦ ζώου τὸ ἐπ-
μα. Ἀλλ' ὁ ἐλέφας ἀπὸ τινων στιγμῶν ἤδη ἐφαίνετο
ὀργιζόμενος καὶ ἀνησυχῶν. Τοῦ Ἀδσίτ ὁ Βουχαρικός
ἵππος, φύσει ἄγριος καὶ θυμωδὴς, καὶ μόλις εἰς
τὴν στίβον τοῦ ἀναβάτου τοῦ ὑπακούων χεῖρα,
παροξυνθεὶς ἀπὸ τῆς νέας του συνοδείας τὸν θοροῦσαν,
καὶ ὁσφρανθεὶς πλησίον τοῦ ἐλέφαντα ξένον, ἤρχισε
νὰ τοξεύῃ πρὸς αὐτὸν λοξὰ ἐλέμματα, καὶ γογγυόμενος
νὰ σκάπτῃ τὴν γῆν μετὰ τὸν πόδα, νὰ χρεμετίξῃ ἀπει-
λητικῶς καὶ ν' ἀναπηδᾷ. Ὁ δὲ ἐλέφας, παρατηρήσας
τὰ δυσμενῆ ταῦτα κινήματα, ἤρχισε νὰ ὀργίζεται
καὶ αὐτός, νὰ κινῇ πολεμῶς τὴν προδοκίδα του,
νὰ ἐγείρῃ τὴν κεφαλὴν του, καὶ νὰ περιστρέφῃ τοὺς
μικροὺς ἀλλὰ νοήμονας ὀφθαλμούς του. Εἰς τοιαύτην
λοιπὸν διάθεσιν εὐρισκόμενος, ἅμα ἡσθάνθη τοῦ ὀδη-
γοῦ τοῦ τὸ κέντρον, ἀνεδρυχθῆναι τρομερὸν, ἀνέφρι-
ξε καθ' ὅλον τὸ σῶμα, ὡς ὅρος σφοδρῶς ὑπὸ σεισμοῦ
τινασσόμενον, καὶ διὰ τινων ἀτάκτων καὶ βιαίων
κινήματων ἀπέσεισεν ἀπὸ τῶν νώτων του τὰς δυ-
στυχεῖς τρεῖς γυναῖκας, κ' ἐκινδύνευσε νὰ τὰς σπεν-
δονίσῃ ἐπὶ τὸ ἔδαφος, ὅπου πίπτουσαι ἤθελον συν-
τριβῇ κατὰ τῶν πετρῶν· ἀλλ' οἱ φύλακες ἔσπευσαν
εἰς βοήθειάν των.

Ὁ Ἀδσίτ ἐνόμισε τότε κατάλληλον τὴν εὐκαιρίαν
ὅπως νικήσῃ τῆς σκληρᾶς νέας τὴν ὑπερφάνειαν,
καὶ εἰσδύσῃ εἰς τὴν καρδίαν της διὰ τῆς εὐγνωμοσύ-
νης. Ἐσπευσε λοιπὸν νὰ καταβῇ ἀπὸ τὸν ἵππον του,
καὶ ῥίψας τοὺς χαλινούς αὐτοῦ εἰς ἓνα τῶν ὀπαδῶν
του, ἤνοιξε τὰς ἀγκάλας του διὰ νὰ τὴν δεχθῇ.
Ἀλλ' ἡ εὐκίνησις δὲν ἦν τὸ πρῶτιστον τῶν σωμα-
τικῶν του πλεονεκτημάτων, ὥστε καὶ ὁ αὐτοκρά-
τωρ πολλάκις χλευάζων αὐτὸν, τὸν ἔλεγεν υἱὸν
τοῦ Γανάσα, τοῦ ἐλεφαντοκεφαλίου θεοῦ. Διὰ τοῦτο,
μέχρις οὗ ἐκτελέσῃ ὅλα τὰ ῥηθέντα κινήματα, ὁ
νέος Δάλλ, πρὸς ὃν ἴδομεν αὐτὸν ἀπευθύναντα ἀνω-
τέρω τὸν λόγον, φθὰς ἐπήδησε κατὰ γῆς, ὥθησε τοὺς
περιστῶτας δεξιῶς καὶ ἀριστερῶς, καὶ ἐν τῇ ὀρμῇ
του μὴ προσέχων ὅτι ἦν ὁ Σιρδάρης ἐμπρὸς του,
ἐκτύπησε διὰ τοῦ ἀγκῶνος αὐτὸν εἰς μέσον τὸ στῆ-
θος, καὶ σχεδὸν τὸν ἀνέτρεψεν. Ἀναπηδήσας δὲ εἰς
τὴν πλευρὰν τοῦ ἐξηγριωμένου θηρίου, ἀνῆρπασε τὴν
Πριττάν, μὴ δυναμένην πλέον νὰ κρατηθῇ, καὶ τὴν
κατέθεσεν ἀσφαλῶς κατὰ γῆς.

Ἐμμανὴς ἀπὸ θυμὸν ἐνταῦθ καὶ κτηνώδη ζηλο-
τοπίαν ἠγέρθη ὁ Ἀδσίτ· οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐβάφθησαν
ὡς τίγριδος ἐρυθροὶ, ἀπὸ τὸ στῆθος του ἐξήρχετο
μυκηθμός ὡς θηρίου· συλλαβὼν δὲ τὸν Δάλλ ἀπὸ
τὸν τράχηλον, τὸν ἐσφενδόνισε κατὰ γῆς, καὶ ἀπο-
σπάσας τὸ ξίφος του, ἤθελαν νὰ τὸ βυθίσῃ εἰς τὸ
στῆθος αὐτοῦ. Πάντες ἀπεσύρθησαν ἐντρομοί, καὶ
οὐδεὶς ἐτόλμα ν' ἀντιστῇ εἰς τὴν θέλησιν ἢ νὰ ὑπο-
στῇ τὸν θυμὸν τοῦ φοβεροῦ Ἀδσίτ· οὐδ' αὐτὸς δὲ ὁ

Δάλλ, ἀρ' οὗ ἐνόησε πρὸς τίνα, εἰ καὶ ἀκουσίως,
προσέκρουσεν, ἐφραγίσθη νὰ μεταχειρισθῇ πρὸς ὑπε-

ΔΑΛΛΑ-ΣΙΓΓ,

Συνταγματάρχης τῶν Σείκων.

ράσπισίν του τὰ ὅπλα του, ἢ ἤλπισε νὰ τὸν δαμάσῃ
διὰ παρακλήσεως, ἀλλὰ κλίνας τὴν κεφαλὴν περιέ-
μεινε μεθ' ὑπομονῆς τὴν θανατηφόρον πληγὴν· διότι
ἤξευρεν ὅτι τοῦ Ἀδσίτ ἡ καρδιά δὲν ἦν ἐκ τῶν μα-
λασσομένων, καὶ ὅτι ἡ ὀργή του, ἅπαξ ἐξαχθεῖσα, εἰς
αἷμα μόνον ἐσβύνετο.

Ἀλλὰ καθ' ἣν στιγμὴν ἡσθάνθη τὸν σίδηρον θί-
γοντα τὴν σάρκά του, αἶφνης τῷ ἤλθεν ἀπροσδόκητος
σωτηρία. Ὁ παρεπόμενος ἑριππος νεανίας, ἅμα εἶδε
τὰ ἀτακτα κινήματα τοῦ ἐλέφαντος, κεντήσας τὸν
ἵππον του μετὰ τοὺς δῶα του περυσιστῆρας, εὐρέθη
πλησίον του καθ' ἣν στιγμὴν ὕψωσε τὸ ξίφος του ὁ
Ἀδσίτ. Ῥιφθεὶς δὲ πρὸς αὐτόν, ἤρπασε τὸ ὅπλον ἀπὸ
τῆς χειρὸς του μετὰ δυνάμειν ἀκαταμάχητον. Διότι ἂν
αἱ γυναῖκες ὅσαι ἔδωκαν τὴν μορφήν τοῦ νέου τὸν
παρέβαλον πρὸς τὸν Κρισνάν, τῶν Ἰνδῶν τὸν Ἀπόλλω-
να, ἀλλ' οἱ ἄνδρες, ὅσοι συνέπεσε ν' ἀποπειραθῶσι τῆς
ῥώμης τοῦ βραχίονός του, τὸν ἐσύγκριναν πρὸς τὸν ἰ-
σχυρὸν Σίβαν, οὗ τὸ τόξον μόλις ἐφερον ὀκτακόσιοι ἄν-
θρωποι.

— Ἐντροπή, Σιρδάρη, εἶπε· Δὲν ἐλέγεις ὅτι ὁ
ἄνθρωπος σὲ ἤγγισεν ἀκουσίως;

Ἡ Πριττά, ἅμα ἤκουσε τὴν φωνὴν του, ἀνασκιρτή-
σασα ὡς κεμὰς τετρωμένη ἀπὸ τὸ μέρος ὅπου τὴν
εἶχεν ἀφήσει ὁ Δάλλ ἡμιθανὴ ὑπὸ τρόμου, ἔτρεξε καὶ
τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς, καὶ ὡς θέτουσα ἐαυτὴν ὑπὸ
τὴν προστασίαν του,

— Βοήθεια! βοήθεια! ἔκραξε.

— Τολμητρία! εἶπεν ὠρυσμένος ὁ Σιρδάρης, εἰς ἐμὲ
ὕψωσας χεῖρα! συλλάβετέ τον!

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ἔσωσαν ἀμέσως τὰ ξίφη.

— Σταθῆτε, εἶπεν ὁ νέος μ' εὐγενὲς σχῆμα.—Σιρδάρη Ἀδσίτ! Σ' ἐμπόδισα νὰ πράξης πράξιν κακὴν. Πρέπει νὰ μ' εὐχαριστήσης, διότι αὐριον θὰ τὴν μετενόεις. Εἶμαι Ἰράς, ὁ υἱὸς τοῦ Δεῦάν. Ἄν παραπονεῖσαι κατ' ἐμοῦ, πρὸς αὐτὸν διευθύνσου.

Ὅσῳ ἀγέροχος καὶ ἂν ᾦν ὁ Ἀδσίτ, ἀλλὰ μετὰ τοῦ παντοδυνάμου Βεζίρου δὲν ἐφρόνησε καλὸν νὰ συγκροουθῇ· δι' ὃ καὶ μαθὼν τίς ᾦν ὁ Ἰράς, ἐφάνη δεχθεῖς τὴν ἐξήγησιν ταύτην ὡς ἀκοῦσαν, ἐν ᾧ τοῦ πώγωνος τοῦ ὀρθωμέναι αἱ τρίχες ἐμαρτύρουν περὶ τῆς ἐντὸς τῆς καρδίας τοῦ πυργουμένης ὀργῆς.

— Ἰρά-σίγγ, εἶπεν, ἀφ' οὗ ἔμεινεν ἐπὶ τινὰς στιγμὰς σιωπῶν καὶ δάκνων τὰ χεῖλη του, — ἐπέβησεν νὰ βοηθήσω αὐτὴν τὴν νέαν. Σ' εὐχαριστῶ, ἀφ' οὗ θέλεις. Ἰπαγε· θὰ φροντίσω νὰ τὴν ἀναβιβάσω εἰς τὸν ἐλέφαντα, καὶ νὰ τὴν ὀδηγήσω εἰς τὸν οἰκίαν τῆς ἀσφαλῶς.

— Ὅχι, ἀνέκραξεν ἡ Πριττά, ὅχι! Καὶ ἐσφίχθη πλησιέστερον εἰς τὸν Ἰράν, ὑψούσα ἱκετικῶς πρὸς αὐτὸν τοὺς γλαυκοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς.

— Μὴ λαμβάνετε τὸν κόπον, Σιρδάρη, εἶπεν ὁ Ἰράς· καὶ πρᾶντας τὸν ἐλέφαντα μὲ τὴν χεῖρα καὶ μὲ τὴν φωνήν, ἔλαβε τὴν ἐλαφρὰν κόρην εἰς τὰς χεῖράς του, καὶ τὴν ἀνεβίβασεν εἰς τοῦ θηρίου τὴν ῥάχιν.

— Τί σημαίνει τοῦτο; ἀνέκραξεν ὁ Ἀδσίτ ἀποθηριούμενος, καὶ ἀνίκανος νὰ καταστείλῃ περισσότερον τὴν ἐκρηξίν τοῦ θυμοῦ του.

— Μὲ συγχωρεῖτε, Σαῆς Σιρδάρη, εἶπεν ὁ Ἰράς εὐγενῶς. Ἀλλ' ἡ Πριττά, ὡς μνηστὴ μου, συστέλλεται νὰ λάβῃ ἄλλου βοήθειαν ἀπὸ τὴν ἐδικήν μου.

Καὶ πηδήσας ὁ ἴδιος ἐπὶ τὸν ἵππον του, ἐμακρύνθη, συνοδεύων τὸν τεῦθεν ἐκ τοῦ πλησίον τὴν δειλὴν καὶ περίφοβον κόρην.

Ὁ δὲ Ἀδσίτ, ἀποβλέψας πρὸς αὐτὸν μὲ τρόπον ἱκανὸν νὰ τὸν ἀποτεφρώσῃ, ἂν ἐφόνευον οἱ κεραυνοὶ τῶν βλεμμάτων, καὶ κινήσας δις ἀπαισίως τὴν κεφαλὴν, ἔστρεψε τὸν ἵππον του πρὸς τὸ ἀπέναντι μέρος τῆς πόλεως, καὶ ἐγένετο ἄφαντος.

Οἱ ὁπαδοὶ τοῦ ὅμως ὅλοι δὲν τὸν παρεκολούθησαν· διότι ὁ Ἀλλ, ἅμα τὸν εἶδε παραλλάξιντα τὴν πρώτην γωνίαν, ἀπεχωρίσθη ἀπὸ τὴν συνοδείαν του, καὶ δρᾶμων μὲ ὄλην τοῦ ἵππου του τὴν ταχύτητα, ἐπανῆλθε πρὸς τὸν υἱὸν τοῦ Δεῦάν.

— Ἰρά-σίγγ, τῷ εἶπε, μ' ἔσωσας ἀπὸ ἄφρευκτον θάνατον, καὶ ἡ ζωὴ μου εἶν' ἐδική σου τοῦ τεῦθεν. Ἀλλ' ἂν δὲν συμπληρώσῃς τὸ ἔργον σου, δὲν ἐπράξας τίποτε. Ὁ Ἀδσίτ ἐθήλασε, λέγουν, ὅχι γάλα ἀπὸ μαστὸν γυναικὸς, ἀλλ' ὡς ὁ Καρτικεῖας, ὁ θεὸς τῶν πολέμων, αἷμα ἀπὸ λόγχης αἰχμῆν. Ὁ Ἰμάος δὲν τρέφει υἱαὶν φιλέκδικον ὡς αὐτόν. Ἄν δὲν φύγῃ τὴν δύνμιν του, ἡ ἀνατέλλουσα σελήνη δὲν θὰ μ' εὕρῃ ζῶντα. Ἡξεύρεις ὅμως μέχρι ποῦ ἐκτείνεται ἡ δύναμις τοῦ Σιρδάρη.

— Πανταχοῦ ἐκτείνεται, Ἀλλ-σίγγ, ἀπήντησεν ὁ Ἰράς, ἐκτὸς ὅμως τοῦ οἴκου τοῦ Δεῦάν. Ἐσωσας, φίλε, τὴν Πριττάν, τὴν μνηστὴν μου, καὶ τὸ ἴσον μόνον σ' ἀπέδωκα. Μείνε πλησίον μου, καὶ ὁ Σιρδάρης ἰσχυρότερος τοῦ γίγαντος Ῥαθάνα ἂν ᾦναι, ἐδῶ, πί-
τευσέ με, ἐδῶ θὲν θέλει σὲ βλάψει.

— Δέχομαι τὴν προστασίαν σου, Ἰρά σίγγ, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλλ, σφίγγων μετ' εὐγνωμοσύνης τὴν χεῖρα τοῦ γενναίου τοῦ φίλου, — καὶ ἐλπίζω νὰ μὴ μετανοήσῃς ὅτι μοὶ τὴν ἐχορήγησας.

Κατ' αὐτὴν τὴν στιγμὴν εἶχον φθάσει εἰς τὸ πέρας τῆς πόλεως, καὶ διήρχοντο ἐμπρὸς φυλακείου ἐν ᾧ ἐστάθμευε τὸ τάγμα τὸ διοικούμενον ὑπὸ τοῦ Ἀλλ-σίγγ. Ὁ στρατὸς τοῦ Πενταποτάμου, ὀργανισθεὶς ἐπὶ τοῦ μεγάλου Ρουνζίτου ὑπὸ στρατηγῶν ξένων, τοῦ Γάλλου Ἀλλάρδου καὶ τοῦ Ἰταλοῦ Βεντούρα, ἠκολούθει ἀκριβῶς πάσας τὰς διατάξεις τῆς Εὐρωπαϊκῆς τακτικῆς, ἀλλ' αὐξάνων μόνον ἐπὶ τὸ ἀσιατικώτερον τὰς πρὸς τοὺς ἀρχηγούς του ἀποδομμένας τιμὰς. Δι' ὃ καὶ, ἅμα ἰδὼν τὸν συνταγματάρχην του διερχόμενον, τὸ τάγμα παρετάξατο νὰ τὸν χαιρετήσῃ. Πρέπει δὲ νὰ προσθέσωμεν, ὅτι ἡ γνωστὴ ἐπὶ τοῦ στρατοῦ τούτου ἐπιβροχὴ τοῦ Σιρδάρη προήρχετο ἀπὸ φόβον μᾶλλον ἢ ἀπὸ ἀγάπην, καὶ ὅτι ὑπήκουον μὲν εἰς αὐτὸν τὰ σώματα, ἀλλὰ συγχρόνως, ἀποστρεφόμενα τὸ ὦμόν καὶ ἄγριον ἥθος του, προσηλοῦντο ἕκαστον προθύμως εἰς τὸν ἴδιον ἀρχηγόν, ὅταν συνέπιπτε νὰ ᾦναι οὗτος ἡπιώτερος καὶ φιλανθρωπότερος. Ἰδίως δὲ τὸ τάγμα τοῦτο ἐλάτρευε τὸν Ἀλλ-σίγγ διὰ τῶν τρόπων του τὸ φιλόφρον, καὶ διότι ἤξευρεν ὅτι ὁ Ἀδσίτ τὸν ἐμίσει.

— Ἰρά, εἶπεν ὁ Ἀλλ. Ἰδοὺ οἱ ἀνδρεῖοί μου Σεῖκαι, τὸ τάγμα ὃ διοικῶ. Ἄρες τὴν συνοδείαν νὰ προχωρήσῃ, καὶ στηθὶ ὀλίγον νὰ τοὺς χαιρετήσωμεν.

Ὁ Ἰρά ἐστάθη. Ἀφ' οὗ δ' ἐμακρύνθησαν ἡ Πριττά καὶ οἱ ὁπαδοὶ τῆς,

— Φίλοι στρατιῶται! εἶπεν ὁ Ἀλλ-σίγγ, ταύτην τὴν στιγμὴν, ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ ὕψωσε κατ' ἐμοῦ εἰς τὸ μέσον τῆς πόλεως, χωρὶς λόγου καὶ χωρὶς ἀφορμῆς, τὸ ξίφος νὰ μὲ φονεύσῃ.

Οἱ Σεῖκαι ἀνεφώνησαν ἀλαλαγμὸν ἄγριον, ἐκπληξιν ἐκφράζοντα συγχρόνως καὶ ἀπειλήν.

— Ἀλλ' ἐσώθην, ὦ φίλοι συστρατιῶται! Καὶ ὁ σωτὴρ μου, ἰδοὺ αὐτός, εἶναι ὁ Ἰρά σίγγ, ὁ υἱὸς τοῦ Βεζίρου Δεῦάν. Ἀγαπάτέ τον ὡς ἄλλον ἐμὲ, ἐν ἀπουσίᾳ μου ἀκούετε τὴν διαταγὴν του ὡς ἐδικήν μου.

Οἱ Σεῖκαι ἐπευφάνησαν ἀλαλάζοντες, καὶ κρούοντες μὲ τὰ ξίφη τὰς μικρὰς στρογγύλας ἀσπίδας των.

— Ἀγαπητὲ Σαγκραμαζίτη (1), ἐπρόσθεσεν ὁ Ἀλλὰ ἀπευθυνόμενος πρὸς τὸν ταγματάρχην, εἰς σὲ συνιστῶ τὴν ἀπότισιν ταύτην τῆς εὐγνωμοσύνης μου.

Ὁ Σαγκραμαζίτης, ὑπεσχέθη δι' εὐγλωττου σιωπῆς, θέτων τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς καρδίας του.

— Ἰδοὺ, εἶπεν ὁ Ἀλλ πρὸς τὸν Ἰράν, ἐν ᾧ ἔτρεχον καλπάζοντες ὅπως φθάσωσι τὴν Πριττάν, — ἰδοὺ ἂν μὲ φονεύσῃ ὁ Ἀδσίτ, σοὶ ἄφησα τὴν πολυτιμωτέραν τῶν ὅσων ἔχω κληρονομίων, τὴν ἀφοσίωσιν πεντακοσίων ἀνδρείων.

— Πολύτιμος κληρονομία τῷ ὄντι, ἀπεκρίθη ὁ Ἰράς· ὅμως ἔσο ἥσυχος, θέλωμεν φροντίσει νὰ μὴ μᾶς περιέλθῃ τόσοι ταχέως.

(1) Ὁ νικῶν ἐν πολέμῳ.

Ε'.

Ὁ δὲ Σιρδάρης ἐξηκολούθει τὴν πρὸς τὸν οἶκόν του μετ' ἀπαισίας σιγῆς. Ἐνίοτε μόνον ἀσθμαίνων ἐφύσα ὡς ἀλγοῦν κῆτος, ἔδακνε τὸν μύστακά του μέχρι τοῦ αἵματος, καὶ διὰ τῶν πτερνιστήρων του ἐσχίζε τοῦ ἵππου τοῦ τὰ πλευρὰ, ὥστε τὸ ζῶον ἐσκίρτα καὶ τὸν ἀνὴρ παῖζε μετὰ παραφόρου ταχύτητος.

— Ἀπὸ τὸ ξίφος μου, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, — ἀπὸ τοῦ ξίφους μου ἀπέσπασε τῆς ὀργῆς μου τὸ θυμᾶ· Δεῦν, Δεῦν, ἠναγκάσθην νὰ ὑποχωρήσω ἐμπρὸς τοῦ ὀνόματός σου· Δεῦν, καὶ ἡ τίγρις ὑποχωρεῖ, ἀλλὰ διὰ νὰ βιβθῇ ἀσφαλέστερον εἰς τὴν ἀγρὰν της! . . . Ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου τὴν ἀνὴρ παῖσε! Μνηστὴ τοῦ, λέγει! ἄνθρωπος εὐτυχής! Ποῦ ἔκρυπτε τὸ Πενταπόταμον τοιοῦτον ἄνθος οὐράνιον; Τὴν ἤρπασαν ἀπὸ τὰς ἀγκάλας μου! Εἰς μίαν στιγμὴν καὶ τὴν ἐκδίκησίν μου καὶ τὸν ἔρωτά μου νὰ μ' ἀφαιρέσῃς! . . . Παίδιον, παίζεις πρὸς ἰσχυρότερόν σου!

Καὶ ἐμάστισε τὸν ἵππον τοῦ μανιωδῶς. Ἀφίχθεις δ' εἰς τὸν οἶκόν του, ἐκάλεσε τὸν Γραμματέα του·

— Εἶσαι ἱκανός, τῷ εἶπε, νὰ μιμηθῇς τὸν χαρὰκτῆρα τοῦτον; Καὶ τῷ ἔδωκεν ἓν ἔγγραφο, φέρον τὴν ὑπογραφήν τοῦ Δεῦν.

Ὁ Γραμματεὺς ἐμελέτησε τὸ ἔγγραφο ἐπὶ τινὰς στιγμάς, ἐσχεδίασε τινὰς γραμμάς ἐπὶ τοῦ χάρτου, καὶ μετὰ ταῦτα,

— Εἶμαι· εἶπε.

— Λάβε λοιπὸν καὶ γράφε! Καὶ ἔθεσεν εἰς τὴν χεῖρά του κονδύλιον ἐξ ἰνδοκαλάμου.

Ὁ δὲ Γραμματεὺς ἔγραψε βραδέως, καὶ μιμούμενος τὸ προκείμενον ὑπόδειγμα, τὰ ἀκόλουθα καθ' ὑπογράφουσιν·

« Φίλτατε υἱέ! Ἐπέστρεψα εἰς τὸ Πενταπόταμον. Ἀλλὰ πρὶν ἔμβω εἰς Λαχώραν ἔχω ἀνάγκην νὰ σὲ ἰδῶ. Σὲ περιμένω δύο ὥρας μακρὰν, εἰς τὴν ἀγροικίαν τοῦ Σάχ Ἐλ Γεναρὲτ (1). Ἐλθὲ χωρὶς στιγμὴν νὰ παρῇ. Εἶναι ἀνάγκη. »

— Καὶ ὑπογραφήν; ἐρώτησεν ὁ Γραμματεὺς.

— Τὴν ὑπογραφήν τοῦ ὑποδείγματός σου. Γράψε. Δεῦν.

Λαβὼν δ' ἔπειτα τὴν ἐπίσημον σφραγίδα, ἣν μεμειοῦντο ὅλοι οἱ ὑπουργοί, ἐσφράγισε τὸ γράμματιον.

— Ἄνθρωπος ἀσφαλής, εἶπε, νὰ τὸ φέρῃ εἰς τὴν Βαγαδάταν τοῦ Δεῦν-Γίρ· ἐκεῖ θὰ εὕρῃ τὸν Ἰρὰν, τὸν υἱὸν τοῦ Βεζίρου. Νὰ τῷ τὸ δώσῃ. Ὁδήγησέ τον τί νὰ εἰπῇ. Εἰπέ εἰς τὸν λοχαγὸν Κάγκαν νὰ περιμένη μετὰ εἴκοσι Σείκων ἵππέων εἰς τὴν αὐλήν μου. Ἄκουσε! εἰπέ τον νὰ τοὺς ἐνδύσῃ πολιτικὰ ἐνδύματα, ὡς ἀνθρώπων ἀπερχομένων εἰς τὴν πανήγυριν, καὶ νὰ ἔχωσι κεκρυμμένα τὰ ὄπλα.

Ὁ Γραμματεὺς ἀνεχώρησεν, ὁ δὲ Ἀδσίτ, ἀποδυσάμενος τὴν στολήν του, ἐνεδύθη πλατὺν μανδύαν, ἔχοντα καλύπτραν ἥτις ἔκρυπτε σχεδὸν ὁλοκλήρως τὴν κεφαλὴν του. Πιράσας δὲ καὶ δύο πιστόλια καὶ

ἓν ἐγχειρίδιον εἰς τὴν ζώνην του, ἐξῆλθε καὶ αὐτὸς μετ' ὀλίγον.

Ἡ νύξ ἐκάλυπτεν ἤδη ἀπὸ τινος τῆς Λαχώρας τὴν πόλιν, καὶ αἱ ἱερουργίαι πρὸ πολλοῦ εἶχον ἀρχίσει εἰς τὴν Βαγαδάταν τοῦ Δεῦν-Γίρ. Οἱ Βραχμᾶνες, οἱ μὲν ἐψάλλον τοὺς ἱερούς ὕμνους τῆς ἐνσαρκώσεως τοῦ Βισνοῦ, οἱ δὲ προσφέροντες τὸ τριγράμματον ὄνομα ΑΟΜ, τὸ ἐμφαίνον τὴν ὑπερτάτην τριάδα τοῦ Βράμα, τοῦ Βισνοῦ καὶ τοῦ Σίβα, ἐβυθίζοντο εἰς ἐκστάσεις σιωπηλᾶς, καὶ ἄλλοι ἔθουον εἰς τοὺς θεοὺς, ἐπιχέοντες εἰς τὸ πῦρ μέλι καὶ βούτυρον. Μετὰ ταῦτα δὲ εἰς τὸ φῶς μυριάδων πευκίνων δάδων, ζωπυρουμένων δικνεκῶς διὰ νέου βουτύρου, προῆλθεν ὁ χορὸς τῶν Βαῦαδέρων, τῶν ἱερῶν ἐκείνων χορευτριῶν, αἵτινες ἀποκαλύπτουσιν εἰς τὴν φλογερὰν φαντασίαν τῶν Ἀσιανῶν τὰς ἀπολαύσεις τοῦ παραδείσου καὶ τοὺς χοροὺς τῶν ἀγγελομόρφων Οὐρί.

Λεπτοῦρεῖς καὶ κυματοῦντας ἐνδεδυμέναι χιτῶνας, προύχουσιν μὲ βῆμα εὐρυθμον καὶ βραδύ, ψάλλουσιν ὑπεσταλμένη τῇ φωνῇ τοὺς ἔρωτας τοῦ Βισνοῦ καὶ τῶν Γωπίς, τῶν ποιμενίδων τοῦ Πενταποτάμου, καὶ εἰς δύο ἡμιχόρους διαιρεθεῖσαι, ἐξετέλουν διαφύρους ἐξελιγμούς. Κατ' ὀλίγον ὅμως ἡ φωνὴ των ἐπετάθη μέχρι τῶν ὑψηλοτάτων καμπῶν, μέχρι τῶν ὀξυτάτων λαρυγισμῶν, καὶ ὁ πούς των ἐπετρώθη, καὶ τὸ σῶμά των ὅλον ἐλυγίσθη εἰς ἡδυπαθέστατα καὶ ἐμφαντικώτατα σχήματα, οἱ δὲ ἀργυροὶ κωδωνίσκοι, οἱ ἐξηρητημένοι ἀπὸ τὴν χρυσὴν ζώνην των, καὶ ἀπὸ τοὺς διαλίθους κρίκους τῶν βραχιόνων καὶ τῶν σφυρῶν των, προσεκωδώνιζον ἐμμελέστατα πρὸς τὰ σπεύδοντα καὶ ἐναέρια ἐρήματα των, καὶ τῶν ἁσμάτων ἡ ἔμπνευσις, καὶ τῆς ὀρχήσεως ἡ παραφορά, εἰς τὸ φῶς τῆς κινήτης πυρκαϊᾶς τῶν λαμπάδων, ὑπὸ τὸν περιεχυμένον καπνὸν τῆς ῥητίνης, ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ τῶν ἡδυτάτων ἀρωμάτων, ἐνεποιοῦν εἰς τοὺς Ἰνδοὺς τὸν ἐνθουσιασμόν ἐκεῖνον, ὅστις πολλάκις τοὺς παραφέρει μέχρις αὐτοκτονίας, καὶ τοὺς ῥίπτει ὑπὸ τοὺς μαιωφόρους τροχοὺς τοῦ ἄρματος τοῦ Ἰαγερνάουτ (1).

Ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐσπέραν ταύτην δὲν ἡσχόλουν τὴν ψυχὴν τοῦ Ἰρᾶ ἐκστάσεις θερσικευτικάς, καὶ ἡ διευθυνταὶς τῶν ἐλεμμάτων του ἀπεδείκνυε τὴν τῶν διαλογισμῶν του. Συνοδεύσας τὴν Πριττὰν μέχρι τῆς Βαγαδάτας, ἐμακρύνθη μετὰ ταῦτα μετὰ τοῦ Ἀλλ, διότι ἀπὸ σέβας ὑπερβολικὸν πρὸς αὐτὴν, καὶ ἐπειδὴ ἡ Πριττὰ μῆτέρα δὲν εἶχεν, ἀπέφευγε νὰ φαίνηται πλησίον της εἰς δημοσίους τόπους. Καθεστθεὶς ἐπομένως εἰς ἄλλην τοῦ ναοῦ γωνίαν, ἐλησμόνει τὰ ἡδυπαθῆ τῶν ὀρχηστριῶν κινήματα, καὶ καταβίβρωσκε διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τὸ σεμνὸν κάλλος τῆς Πριττᾶς. Ἄλλ' ἐν ᾧ ἦν οὕτως ἡσυχολημένος, Κοσσίδ ἡ γραμματοκομιστὴς ὅλος κεκονιαμένος, εἰσῆλθεν εἰς τὸν περιβόλον τοῦ ναοῦ, καὶ διευθυνθεὶς πρὸς αὐτὸν, τῷ ἐνεχείρισε τὴν γνωστὴν ἐπιστολήν.

(1) Εἰς τὴν πόλιν Ἰαγερνάουτ περιφέρεται ἄπαξ κατ' ἔτος τὸ περίφημον ἀδαμαντὸςθαλμὸν ἀγάλμα τοῦ Βισνοῦ περὶ τὴν Βαγαδάταν ἡ Παγρόδαν αὐτοῦ ἐφ' ἀμάξης. Οἱ δεισιδαιμονέστεροι τῶν Ἰνδῶν πολλάκις ἐβρίβοντο ὑπὸ τοὺς τροχοὺς τῆς ἀμάξης ταύτης καὶ ἐφρονέοντο· ἀλλ' οἱ Ἀγγλοὶ, κυριεύσαντες τὴν πόλιν ἐκείνην, ἐμπόδισαν τὴν ἐκουσίαν ταύτην ἀνθρωποθυσίαν.

— Πῶς, ἔκραζεν ὁ ἱρὰς ἀναγνούς. Ὁ πατήρ μου δύο ὥρας μακρὰν τῆς Λαχώρας! καὶ μὲ περιμένει!

— Ἀνυπερθέτως.

— Εἶναι εἰς τὸ ἀγροκήπιον τοῦ Σάχ-ἔλ-Γενέρατ;

— Μάλιστα.

— Σοὶ εἶπεν ὅτι πρέπει νὰ ὑπάγω ἀμέσως;

— Ἀμα λάβετε τὴν ἐπιστολὴν.

— Ὅχ μὲ συνοδεύσης;

— Ὅχι! ἔχω ἄλλας παραγγελίας.

Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξῆλθε ταχέως ὁ Κοσσίδ.

Ὁ ἱρὰς ἔδειξε τὴν ἐπιστολὴν εἰς τὸν Ἀλλ.

— Πρέπει νὰ ὑπάγω ἀμέσως, εἶπεν. Ἡ διαταγὴ εἶναι θετικὴ καὶ κατεπείγουσα. Ἀλλὰ πρέπει νὰ μὲ συνοδεύσης. Ἐδὼ ἀσφαλὲς δὲν εἶσαι.

Ὁ Ἀλλ ἐσκέρθη ἐπὶ τινὰς στιγμὰς.

— Ὑπαγε, εἶπε τέλος, ἱρὰ! ἐγὼ θὰ μείνω.

— Ἀλλὰ μένεις εἰς τὴν διάκρισιν τοῦ Ἀδσίτ. Δὲν τὸ συλλογίζεσαι;

— Ὁ Ἀδσίτ πρὸς τὸ παρὸν δὲν ἠξέυρει ποῦ νὰ μὲ ζητήσῃ. Ἄλλως τε θὰ λάβω τὰ μέτρα μου, καὶ μετ' ὀλίγης ὥρας θὰ ἐπιστρέψῃς καὶ ὁ πατήρ σου ὁμοῦ. Τότε πλέον δὲν τὸν φοβοῦμαι.

Οἱ δύο τότε ἐξῆλθον συγχρόνως τῆς Βαγαβάτας, καὶ ἐν ᾧ ἱρὰς ἐμακρύνετο πρὸς τὴν πεδιάδα, ὁ Ἀλλ ἀνεχώρει κατ' ἐναντίαν διεύθυνσιν πρὸς τὴν πόλιν.

Ἡ ἑορτὴ διήρκεσε περίπου ἡμίσειαν ὥραν ἀκόμη. Ἦν δὲ ἐξάισιον τὸ θέαμα ὅταν, ἀφ' οὗ ἐτελείωσεν, εἰς τὴν σκοτεινὴν νύκτα, τὴν φωτιζομένην ὑπὸ μόνων τῶν ἀστέρων τοῦ αἰθρίου Ἰνδικοῦ οὐρανοῦ, αἱ μυριάδες τῶν δαδῶν ἐξῆλθον διὰ μιᾶς τοῦ ναοῦ, φωτίσασαι ὡς ἄλλος ἥλιος τὸ περίεχον, καὶ μετὰ ταῦτα διασπειρόμεναι, καὶ τὸ σκότος τῆς πεδιάδος κατὰ διαφόρους διασχίζουσαι διευθύνσαι, ὁμοιάζον τὰ αὐτὰ κινήτὰ ἐπίγειαι ἀστρα διπλασιάζοντα τὸ στερέωμα.

Μετὰ τοῦ πλήθους ἐξῆλθε καὶ ἡ Πριττά, καὶ συνοκολούθησε μετὰ πολλῶν ἄλλων, μίαν τῶν ἀγουσῶν πρὸς τὴν πόλιν. Ἀλλ' ὁσάκις διεκλαδεύετο ἡ ὁδὸς, ἡ συνοδεία τῆς ἐλαττοῦτο, διότι ἕκαστος διευθύνετο διὰ τῆς ἐραχυτέρας πρὸς τὴν συνοικίαν ὅπου κατῴκει. Τέλος, ὅταν ἔμεινε μόνη μετὰ τῶν ὁπαδῶν τῆς ἱκανῶς μακρὰν ἀκόμη τῶν πρώτων τῆς πόλεως οἰκιῶν, ἡ σιάνθη, ἐξ αἰτίας τῶν προηγηθέντων συμβάντων τῆς ἐσπέρας ἀνησυχίαν διὰ τοῦτο μικράν. Ἀλλ' ἀμέσως σχεδὸν παρηγορήθη, διότι εἶδε προσερχομένην ὀπίσω φραγῆς κήπου ἑτέραν πολυάριθμον συνοδείαν ἱππέων, ἥτις προφανῶς ἐβάδιζε τὴν αὐτὴν ὁδὸν μετ' αὐτῆς.

Οἱ νεωστὶ ἐλθόντες δὲν εἶχον δαδας, καὶ ἐφαίνοντο ὅτι ἐπεθύμουν νὰ ὠφεληθῶσιν ἀπὸ τὰς προπορευομένας τῆς Πριττάς, διότι ταχύνοντες τὸ ἔθμα τῶν ἱππων τῶν, ἐσπευσαν νὰ φθάσωσι μέχρις αὐτῶν. Ἀλλὰ μόλις ἐπλησίασαν τοὺς δαδούχους, καὶ εὐθὺς τοὺς περιεκύκλωσαν πανταχόθεν, ἐπέπεσαν ἐπ' αὐτούς, ἤρπασαν τὰς δαδας, καὶ τὰς ἐσθυσαν ἐν τῷ ἄμα. Συγχρόνως δὲ τινες ἐξ αὐτῶν ὁρμήσαντες πρὸς τὸν ἐλέφαντα τῆς Πριττάς, συνέλαβον αὐτὴν, τὴν ὤψωσαν εἰς τὰς χεῖρας τῶν, καὶ τὴν παρέδωκαν εἰς ἄλλον ἱππέα καλυπτόμενον σῶμα καὶ πρόσωπον ἐντὸς εὐρυτάτου μανδύου. Οὗτος δὲ, ἐγκλείσας αὐτὴν, σχεδὸν νεκρὰν ἀπὸ τρόμον, εἰς τὴν νευρώδη ἀγκάλῃν του, τὴν ἔθηκεν ἐμπρὸς του ἐπὶ τοῦ ἐριπιῶν του, καὶ ἐκτύπησε τὸν ἱππον μὲ τοὺς πτερινιστῆρας. Ἀλλ' οἱ ἵππος, ἀντὶ νὰ προχωρήσῃ βίαιως, ὠρθώθη, καὶ ὀλίγον

ἔλειψε νὰ ρίψῃ τὸν ἐπιβάτην του. Προῆλθε δὲ τοῦτο ἐκ τοῦ ὅτι ἄνθρωπος βακενδύτης, ἀπὸ τοὺς Σανδάλας, ἡ ἐπαίτας τῶν Ἰνδιῶν, εἶχε συλλάβει τὸν ἱππον ἐκ τοῦ χαλινοῦ, καὶ κρατῶν αὐτόν, ἐπρόφερε μὲ φωνὴν οἰκτρὰν τὸ παραδεδογμένον ἐπιφώνημα.

— Μίαν ρούπιαν, παρακαλῶ, Σαῆβ!

— Μὰ τὰ τριακοντατρία ἑκατομμύρια τῶν θεῶν! ἀνερῶντες φωνὴ ἀγρία ὑπὸ τὸν μανδύαν, — ἤρε τὴν ὥραν νὰ ἐπαιτήσῃ ρούπιαν αὐτὸ τὸ καθαριμα. Λάβε ρούπιαν!

Καὶ ταῦτα λέγων ὤψωσε τὸ ζῖρος του νὰ κατακερματίσῃ τὸν δυστυχῆ ἐπαίτην, καὶ ἐσφενδόνισε κατ' αὐτοῦ τὸν ἱππον, νὰ τὸν συντρίψῃ ὑπὸ τοῦ πόδας του. Ἀλλ' αὐτὸς μὲ μεγάλην εὐκίνησιν ἐπήδησε πλαγίως, καὶ ἀπέφυγε καὶ τὴν πληγὴν καὶ τοὺς πόδας τοῦ ἱππου. Κατόπιν δὲ τοῦ πρώτου τούτου ἱππέως, ὅστις ἐφαίνετο ὡς ἀρχηγός, ἐξῆρθησαν καὶ οἱ λοιποὶ ὅλοι ὡς ἀστραπὴ, ἀφίνοντες ὀπίσω τῶν τοὺς ἐκπεπληγμένους καὶ τρέμοντας ὁπαδούς τῆς Πριττάς. Τσοῦτον δὲ ἐπῆλθε τὸ σκότος ἀφ' οὗ ἐσθῆσθησαν οἱ δαυλοὶ, καὶ τσοῦτον ἐσπευδον εἰς τὴν φυγὴν τῶν οἱ ἄρπαγες, ὥστε δὲν τοῖς ἦν δυνατόν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ὁ ἀριθμὸς τῶν κῆψε κατὰ ἓνα, καὶ ὅτι ἐκνεῖτο μεταξὺ αὐτῶν σκιά τις ἑτερογενῆς καὶ ἀλλόκοτος.

Ἡ συνοδεία ἔλαβε μετὰ τινὰ βήματα ἄλλην διεύθυνσιν, καὶ μετ' ὀλίγον βυθισθεῖσα εἰς μικρὸν ἄλσος πιτύων, ἐφθάσε παρὰ τὸ ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ Ῥάβη, εἰς οὗ τὴν ἀριστερὰν ὄχθην ἐπικαθῆται ἡ Λαχώρα. Ἡ Πριττά ἠθέλησε κατ' ἀρχὰς νὰ φωνάξῃ, Βοήθειαν! βοήθειαν! Ἀλλ' ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἱππου ὀπίσω τῆς, ἔκλεισε τὸ στόμα τῆς μὲ τὸ κράσπεδον τοῦ μανδύου του, καὶ τὴν ἠνάγκασε νὰ σιωπήσῃ.

Παρὰ τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ περιέμενον τρία πλοῖα. Οἱ ἱππεῖς πεζεύσαντες, καὶ σύροντες τοὺς ἱππους ἐκ τῶν χαλινῶν, εἰσέβησαν εἰς αὐτὰ, καὶ διέβησαν τὸν Ῥάβην ἐν σιωπῇ βαθυτάτῃ. Εἰς τὴν ἀπέναντι ὄχθην ὑψοῦτο πύργος μονήρης, ἔχων μικρὰν θύραν ὑπερκειμένην τοῦ ὕδατος, καὶ ἀνωθεν αὐτῆς εἰς ἱκανὸν ὕψος παράθυρον ἀνοιγόμενον ἐπὶ ἐξώστου προσέχοντος. Σκοπὸς ἐφύλαττε πλησίον τοῦ πύργου.

— Τίς εἶ; ἐφώναζεν ὁ σκοπός, ἰδὼν τὰ πλοῖα ῥαπτακῶς πλησιάζοντα.

— Ἰμάς καὶ Γάγγα! Ἀπεκρίθησαν ἐκ τῶν πλοίων καὶ ὁ σκοπὸς ἐμακρύνθη.

Τὰ πλοῖα ἐπλησίασαν τότε, καὶ ἀπέβησαν οἱ ἱππεῖς. Καὶ ὁ μὲν ἀρχηγός αὐτῶν, ἀνοίξας τὴν θύραν τοῦ πύργου, εἰσῆλθε, σύρων μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Πριττάν, οἱ δὲ λοιποὶ ὅλοι ἀνεχώρησαν πρὸς τὸν περίβολον μεγάλης παρακειμένης οἰκίας, ἥς ἡ ὀπισθία θύρα ἠνοίγετο ἐπὶ τοῦ ποταμοῦ. Ἐν ᾧ δ' ἀπῆρχετο ὁ τελευταῖος ἱππεὺς, μακρυνθεὶς ὀλίγον τῆς εὐθείας ὁδοῦ, διέκρινεν ἐν τῷ σκότει ἐμπρὸς του ἄνθρωπον βακενδύτην.

— Τίς εἶσαι σύ; τί θέλεις ἐδῶ; ἐρώτησεν ὁ στρατιώτης μὲ τραχεῖαν φωνήν.

— Μίαν ρούπιαν, παρακαλῶ, Σαῆβ! ἀπεκρίθη θρηνωδῶς ὁ ἐπαίτης.

— Ὁ Διάβολος Ἀσοῦρας νὰ σ' ἐλεήσῃ ἀδελφε, εἶπεν ὁ στρατιώτης. Ἰδὲ ὥραν καὶ τόπον νὰ ζητῇ ρούπιαν. Πήγαινε εἰς τὸ καλὸν τώρα, πήγαινε. Καὶ ἠκολούθησε τοὺς συντρόφους του, οἵτινες, ὡς καὶ αὐ-

τοῖς, εἰσῆλθον διὰ τῆς ὀπισθίας θύρας εἰς τὸν περίβολον.

Εἰς τὴν τελευταίαν ὁμοῦς ταύτην παραγγελίαν τοῦ στρατιώτου δὲν ὑπήκουσαν ὁ ἐπαίτης, ἀλλ' ἀποσθεῖς ὀλίγον, μέχρις ὅπου ἡ ὄχθη ἐγένετο σύδενδρος, ἐκάθκεν ἀθρόωως ὀπίσω τοῦ κορμοῦ τοῦ πρώτου δένδρου ὁ ἀπάντησεν, εἰς μέρος ὅθεν τῷ ἦν εὐκολον καὶ ν' ἀκούῃ καὶ νὰ βλέπῃ τὰ πάντα. Ἰδοὺ δὲ τί ἤκουσε καὶ τί εἶδε.

Τὸ παράθυρον τοῦ πύργου ἦν κλεισμένον, ἀλλ' ἐφειγγεν ἐσθῆεν. Ὀλίγως στιγμὰς ἀφ' οὗ κατέλαθεν ὁ ἐπαίτης τὴν σκοπὴν του. τὸ εἶδε θιαίως ἀνοιγόμενον, καὶ ἡ Πριττὰ ἐξώρμησεν εἰς τὸν ἐξώστην.

— Μακρὰν, ἔκραξεν ἡ νέα, μακρὰν ἀπ' ἐμοῦ.

Τί ἐπραττεν ἡ τί ἐλεγεν ὁ μείνας ἐν τῷ πύργῳ δὲν ἐδύνατο νὰ διακρίνῃ αὐτός, ἀλλ' εἶδε τὴν Πριττὰν ἐλθούσαν εἰς τοῦ ἐξώστου τὸ χεῖλος, τὸ κρεμάμενον ἐπὶ τῶν κυμάτων, καὶ τὴν ἤκουσεν ἀνακράζουσαν μὲ φωνὴν τρέμουσαν ἀπὸ συγκλίτησιν, ἀλλὰ καὶ ὑψομένην πρὸς ἑκκρασιν σταθερὰς ἀποφάσεως.

— Ἐν ἔθμα ἂν προχωρήσας, ῥίπτομαι εἰς τὸν ποταμόν!

Τότε εἶδεν εἰς τὸ παράθυρον τὴν μορφήν τοῦ ἀρπαγὸς τῆς. Ὁ μύσταξ καὶ τὰ γένειά του ἦσαν ἀνορθωμένα ὡς τῆς γαλῆς ὅταν ἀγροικῇ.

ἤκουσε δὲ καὶ τὴν φωνὴν του θροντῶσαν,

— Οἱ λόγοι μου δὲν δύνανται νὰ νικήσουν τὸ πείσμα σου, ἡ ὑπομονή μου θὰ τὸ νικήσῃ. Σὲ προτεῖνω νὰ γίνῃς γυνή μου, τοῦ πρώτου, τοῦ ἰσχυροτάτου ἀνδρὸς τῆς Λαχώρας. Ἐκάστην τρίχα τῆς κόμης σου θὰ καλύψω μὲ ἓνα ἀδάμαντα. Αἱ γυναῖκες τοῦ Πενταπόταμου θὰ κλίνουν ἐμπρὸς σου τὸ μέτωπον, καὶ αἱ αὐτοκρατορίσαι θὲ νὰ σὲ φθονοῦν.

— Τοὺς ἀδάμαντάς σου, Σαεῖβ, ἐπαίνει εἰς τὰς Βαυαδέρας σου, εἶπεν ἡ Πριττὰ, ἐν ᾧ ἐρύθημα ὑπερηφανείας ἀνέβαιναν εἰς τὰς παρειάς τῆς. — Ληστού γυνὴ δὲν γίνομαι. Ὑπαγε!

— Ἀπορρίπτεις τὰ δῶρα τῆς ἀγάπης μου, τρέμε τὴν ἑκρηξίν τοῦ θυμοῦ μου! εἶπεν αὐτὸς μὲ φωνὴν, εἰς ἣν ἠκούσθη τρῶζον τοῦ πύργου τὸ ἔδαφος.

— Σαεῖβ, ἀπεκρίθη ἡ Πριττὰ, καὶ τὰ χεῖλη τῆς διέστειλε μειδίαμα περιφρονήσεως. — Σαεῖβ, ἀψήφω τὰς ἀπειλάς σου, ὡς ἀπορρίπτω τὰ δῶρά σου. Ἄν εἰς τὴν Λαχώραν, ἂν εἰς τὸ Πενταπόταμον εἴσαι ὁ ἰσχυρότερος πάντων, ἐδῶ, εἰς τὴν ἀρχαν αὐτοῦ τοῦ ἐξώστου, εἶμαι ἰσχυροτέρα σου. Ἀπατάσαι ἂν νομίζεις ὅτι ἐξουσιάζεις τὴν ἐλευθερίαν μου. Ἡ ἐλευθερία μου εἶναι ἐκεῖ — καὶ μὲ τὴν μίαν χεῖρα ἐδείξε τὸν ποταμόν, — καὶ μετὰ ταῦτα ἐκεῖ! — καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐδείξε τὸν διάστερον οὐρανόν. Δὲν σὲ φοβοῦμαι, Σαεῖβ. Ὑπαγε!

— Ὑπάγω, λοιπόν, ἀφ' οὗ πεισματωδῶς ἐπιμένεις, ἀπεκρίθη ἐκεῖνος μετ' ἀπαισίου βλέμματος. Ἀλλ' ἰδέ. Ὁ πύργος οὗτος ὑψοῦται μονήρης καὶ ἑρμῆς εἰς μέρος ἄβατον καὶ ἀπρόσιτον. Μόνα τὰ παροδικὰ πτηνὰ θέλουν σὲ ἀσπάζεσθαι εἰς τὴν ὑψηλὴν αὐτὴν φωλεάν σου. Κἀνεὶς δὲν ἠξέρει ὅτι εἶσαι ἐδῶ· σωτήρης χεὶρ δὲν θέλει φθάσει μέχρι σου. Εἰδῶ θέλει διέλθῃ ἡ ζωὴ σου, ὀλόκληρος ἡ ζωὴ σου, μονότονος καὶ θολή, ὡς ὁ ποταμὸς ὅστις ῥεεῖ ὑπὸ τοῦ πόδας σου. Εἰδῶ θέλω ἔλθῃ αὐριον νὰ ἰδῶ ἂν ἐνικήθῃ τὸ πνεῦμά σου, ἐδῶ θέλω ἐπανέρχεσθαι πᾶσαν ἡμέραν, μέχρις οὗ εἰς τὴν ἐρώτησίν μου, Πριττὰ ἐνέδωκας; ἀποκριθῇς, Ναί.

— Καὶ πᾶσαν ἡμέραν, ἀπεκρίθη ἡ Πριττὰ, θὰ

μ' εὐρίσκης εἰς τὴν θέσιν ταύτην, ἐτοίμην νὰ καταφύγω εἰς τοῦ θανάτου τοὺς κόλπους, ἂν μ' ἐπιβάλλῃς τὴν ἀτιμίαν, καὶ πᾶσαν ἡμέραν θέλεις ἀκούει ἐπαναλαμβάνόμενον τὸ αὐτὸ ὄχι!

— Αὐριον λοιπόν! εἶπεν ὁ ἄρπαξ, ἀνακαγχάζων σαρκαστικῶς, ἐν ᾧ μυκηθμὸς λύσεως ἐξήρχετο ἀπὸ τὸ στήθος του, καὶ ἀπεσύρθη θιαίως ἀπὸ τὸ παράθυρον.

Ὁ ἐπαίτης ὀπισθεν τοῦ δένδρου ἤκουσε τὸ ἔθμα τοῦ ἀντηχοῦν βαρέως ἐπὶ τῆς κλίμακος.

— Ἔως ὅτου ἔλθῃς μίαν ἡμέραν καὶ εὐχῇ μόνον τὸ πτώμά μου! εἶπεν ἡ Πριττὰ, ὅταν ἤκουσε τὸν τελευταῖον κρότον τῶν ποδῶν του σβασθέντα, καὶ τὴν θύραν κλεισθεῖσαν. Τοῦτο δὲ εἰπούσα εἰσῆλθε διὰ τοῦ παραθύρου.

Ἐξελθὼν δὲ τοῦ πύργου ὁ ἄρπαξ, ἐδιπλοκλείδωσεν αὐτὸν διὰ θαρείας κλειδὸς, εἰσῆλθε διὰ τῆς θύρας τοῦ περιβόλου, δι' ἧς εἶχον πρὸ ὀλίγου εἰσελθεῖ καὶ ὅλοι οἱ ἄλλοι ἱππεῖς, καὶ ἐκλείδωσεν καὶ αὐτήν.

Ὁ δὲ ἐπαίτης, ἀφ' οὗ ἀπεσύρθησαν τὰ δύο πρόσωπα τῆς σκηνῆς ἥτις ἐφάνη ἐλκύσασα τοσοῦτον τὴν προσοχήν του, ἐπύρεθ ἀθρόωως μεταξὺ τῶν δένδρων, ἐφθασεν εἰς μέρος σύμφυτον ὅπου ἴστατο ἵππος δεδεμένος εἰς στέλεχος, ἔλυσεν αὐτὸν ἐν σιωπῇ, ἐπὶ ἠδῆ σεν εἰς τὴν ῥάχην του, καὶ στρέψας πρὸς τὸν πύργον τὰ νῶτα, ἔλαβε τῆς πόλεως τὴν διεύθυνσιν.

ΣΤ'.

Ἀλλ' ἐν ᾧ ταῦτα συνέβαινον, ὁ ἱρὰς ἔτρεχεν ἀπὸ ῥυτῆρος πρὸς τὸ ἀγροκήπιον Σαχ-Ἐλ-Γεναρετ ὅπου ἤξευρεν ὅτι τὸν περιέμενεν ὁ πατήρ του. Τῶν δύο ὥρων τὸν δρόμον διήνυσεν εἰς μίαν ὥραν, καὶ ὅταν ἐφθασεν, ἦν ἡ ἐνδεκάτη τῆς νυκτὸς περίπου. Ἀλλὰ μετ' ἐκπληξίως εἶδεν ὁ ἱρὰς ὅτι τὰ πάντα ἡρέμουν ἐνταῦθα. Ἀγροκήπιον καὶ πεδιάς ἐκοιμῶντο εἰς σιωπὴν καὶ εἰς σκότος. Μάτην ἐρεύνησε πανταχοῦ, μάτην ἔκρουσε τὴν θύραν ὅλων τῶν ἀγροικῶν. Μάτην ἐξῆπνησεν ὅλους τοὺς περιόικους, οὐδεὶς οὔτε εἶδε Βεζύρην οὔτε ἤκουσέ τι περὶ αὐτοῦ.

Βαθυδὸν ἡ ἐκπληξίς τοῦ ἱρὰς ἤρχησε νὰ μεταβάλληται εἰς ἀνησυχίαν. Λοιπὸν ἀνεχώρησεν ὁ πατήρ του! Ἀλλὰ τοῦτο δὲν ἦν πιθανόν· ἤθελον ἀπαντηθῇ καθ' ὁδόν. Ἡ ἴσως ἀκόμη δὲν ἐφθασεν; ἀλλ' ἡ ἐπιστολὴ ἦν γεγραμμένη ἐκ τοῦ ἀγροκηπίου. Ἄρα ἡ ἐπιστολὴ ἐκεῖνη δὲν ἦν τοῦ πατρὸς του, τὸν ἠπάτησαν! ἀλλὰ τίς τὸν ἠπάτησε, τίς εἶχε συμφέρον νὰ τὸν ἀπατήσῃ; Διόφοροι φόβοι τὸν ἐκυρίευσαν, καὶ εἰς τὸ πνεῦμά του διεσπάρουντο ὑποψαίαι ἀντίθετοι. Δι' ὃ, ἀφ' οὗ περιέπνευσεν ἀπᾶς ἀκόμη τὸ ἀγροκήπιον πρὸς καθυσύχασιν τῆς συνειδήσεώς του, ἐκέντησε τῶν ἵππων του, καὶ ὤρμησε πρὸς τὰ ὀπίσω, πτερούμενος ἀπὸ ταραχὴν καὶ ἀνυπομονήσιν. Καθ' ὁδὸν δὲ τὸ πνεῦμά του ἐταλαντεύετο μεταξὺ ἰδεῶν παντοίων, ἀσπαζομένων ὡς πιθανῶν ἅμα παρουσιάζοντο, ἀπρὸς ἀλλομένων δ' ὡς ἀτόπων ἅμα ἐτυζήτουντο, καὶ τὴν ἀνησυχίαν του ἠσθάνετο τοσοῦτον μᾶλλον αὐξήνουνσαν, ὅτε δὲν εἶχεν ἀντικείμενον ὠρισμένον.

Μεσονύκτιον ἦν ὅταν εἰσώρμησεν εἰς τὰς ὁδοὺς τῆς Λαχώρας, διευθυνόμενος πρὸς τὴν οἰκίαν του. Ἀλλὰ, ἐν ᾧ διήρχετο ὡς τέλος διὰ τῆς πύλης αὐτῆς, αἶφνης ἀνθρωπὸς τις ἀναπληθὴς ἀπὸ τὴν σκοτεινὴν γωνίαν ἤρπασε τὸν ἵππον ἀπὸ τὸν χαλινόν, μὲ τόσην βίαν,

ὥστε ἐλυγίσθησαν αἱ ἡγνύες τοῦ ζώου, καὶ ὁ ἵππος ἐστάθη.

— Προδοσία! ἀνέκραξεν ὁ Ἰράς, θεωρήσας τὸ συμβῆναι τοῦτο ὡς συνέβαιεν τῆς ἐπιβουλῆς ἥτις, ὡς ἐνόησε, ἐτεκταίνετο ἐναντίον του. Κλίνας δὲ πρὸς τὰ ἐμπρός, εἶδεν ὅτι ὁ ἐπιπεσὼν κατ' αὐτοῦ ἦν Παριάς τις ἡ Σανδάλας, ὡς ὀνομάζουσιν οἱ Ἰνδοὶ τὴν ἐλεεινὴν ἐκείνην τῶν ἀνθρώπων τάξιν, τὰ σκύβαλα τῆς κοινωνίας, ἥτις μόνον θύματα ἢ κακούργους παρέχει. Ὁ Ἰράς ὑπόπτευσεν ἢ δολοφόνον, ἢ τοῦλάχιστον νυκτοκλέπτην.

— Ὅπισω! ἔκραξε πάλιν, γυμνώσας τὸ ξίφος του.

— Ἰρά! ἤρπασαν τὴν Πριττάν, εἶπε ταχέως ὁ ῥα-κενδύτης.

— Ἡ φωνὴ τοῦ Ἀλλ! ἀνέκραξε ὁ Ἰράς. — ἤρπασαν τὴν Πριττάν, τί λέγεις; Τίς τὴν ἤρπασεν;

— Ὁ Σιρδάρης Ἀδσίτ!

— ὦ! ναί! ἔχεις δίκαιον! Ἐκείνου ἦτον ὁ δόλος. Ἀλλὰ πῶς τὸ ἤξεύρεις; ἀλλὰ πού εἶναι; νὰ τρέξωμεν Ἀλλ, νὰ τὴν σώσωμεν.

Ὁ Ἀλλ τῷ διηγήθη τότε ὅ, τι ἤξευρε. Τὴν ἐπιβου-λον διάθεσιν τοῦ Σιρδάρη ἐκ πείρας γνωρίζων, δὲν ἐνόμισε φρόνιμον νὰ μακρυνθῇ ἀπὸ τὴν Πριττάν ἐν ὅσῳ ἦν ἀπὼν ὁ Ἰράς. Ἀλλὰ διὰ νὰ τὴν ἐπιτηρῇ ἀκινδύνως, ἠναγκάσθη νὰ καλύψῃ τὰ ἐνδύματά του ὑπὸ τὰ ῥάκη ἐκείνα, καὶ οὕτω τὴν παρεκολούθησε μακρόθεν εἰς τὴν ἐπιστροφὴν της, παρευρέθη εἰς τὴν ἀρπαγὴν της, ἐπλησίασε τὸν ἀρπαγὰ, καὶ ἀναγκάσας αὐτὸν εἰς βίαιον κίνημα τῆς χειρὸς, εἶδε τὸ πρόσωπόν του, συνώδευσεν ἔπειτα τοὺς ὀπαδοὺς του ἑφιππος ὑπὸ τὸ κάλυμμα τῆς νυκτός, καὶ μετ' αὐτῶν διέβη τὸν ποταμόν, καὶ κατεσκόπευσε τὰ κατὰ τὸν πύργον.

— Ἀλλὰ νὰ τὴν σώσωμεν, πρέπει νὰ τὴν σώσωμεν, ἔκραξεν ὁ Ἰράς.

— Πρέπει θεθαίως, ἀπεκρίθη ὁ Ἀλλ, καὶ πρέπει χωρὶς ἀναβολῆς. Ἡ αὐγὴ νὰ μὴ τὴν εὕρῃ εἰς τὴν ἑξουσίαν τοῦ Ἀδσίτ σίγγ. διὰ τοῦτο ἤλθα θρο-μαίως νὰ σὲ προλάβω. Ἄς μὴ ἀργῶμεν.

Ἐν τῷ ᾧμα ὁ Ἀλλ ἀπέβριψε τὰ ῥάκη ἀπὸ τὸ σῶμά του, καὶ ὁ Ἰράς κατέβη ἀπὸ τὸν ἀσθμαίνοντα ἵππον του, καὶ τὸν παρέδωκεν εἰς ἕνα τῶν ὑπηρετῶν του.

— Καὶ τώρα πῶς θὰ πράξωμεν, πού θὰ διευ-θυνηθῶμεν; ἠρώτησεν, ἀνίκανος ὢν νὰ σχεδιάσῃ ὁ ἴδιος εὐκρινές τι εἰς τὸν κυματίζοντα νουν του.

— Εἰς τὸν στρατῶνα! εἶπεν ὁ Ἀλλ, καὶ διευ-θύνθησαν ἀμέσως πρὸς τὸ μέρος ὅπου εἶδομεν σταθ-μεῦον τοῦτον τὸ τάγμα.

Ἐκεῖ ὁ Ἀλλ ἐπροσκάλεσε τὸν Ταγματάρχην.

— Ἀδελφε Σαγκραμαζίτη, τῷ εἶπεν· ἔχομεν ἀ-νάγκην τῆς βοηθείας σου.

— Ἀλλ σίγγ, ἀπεκρίθη ὁ Ταγματάρχης, ὁ βρα-χίων μου καὶ οἱ βραχίονες ὅλων τῶν στρατιωτῶν μας, εἶναι, τὸ ἤξεύρεις ἐδικός σου καὶ τοῦ φίλου σου Ἰρά σίγγ. Διάταττε.

— Γνωρίζεις ποῖοι φρουροὺσιν ἀπόψε εἰς τοῦ Σιρ-δάρη τὸν οἶκον;

— Γνωρίζω.

— ἔχεις ἐπιβρότην ἐπ' αὐτῶν;

— Ἐπὶ δύο ἢ τριῶν, ὅχι ἐφ' ὅλων.

— Ἀρκετὴν ὥστε νὰ πείσῃς ἕνα σκοπὸν νὰ ἐγ-καταλείψῃ τὴν θέσιν του;

— Ἀρκετὴν, ἂν ὁ σκοπὸς ἐκεῖνος εἶναι ἐκ τῶν δύο ἢ τριῶν.

— Ἀλλ' ἂν δὲν εἶναι! εἶπεν ὁ Ἀλλ γινόμενος ἔμφροντις.

— ἂν δὲν εἶναι... Ἐπανελάβε περίφοβος ὁ Ἰράς.

— Ἔστω, εἶπεν ὁ Ἀλλ, συνόδευσέ μας, ἴσως μᾶς συνδράμῃ ἡ τύχη.

Παραλαβὼν δὲ καὶ τέσσαρας Σείκους, στρατιώτας τοῦ τάγματος, καὶ δοὺς τὰς ἀναγκαίαις ὁδηγίας εἰς ἕκαστον, διευθύνθη μετ' αὐτῶν ἡσυχῶς πρὸς τὴν ὄχθην τοῦ ποταμοῦ. Ἐκεῖ εἰς τῶν στρατιωτῶν ἐμί-σθωσε πλοιάριον δι' ἀδράς χορηγίας, ἀπέβαλεν ἀπ' αὐτοῦ τὸν Ἰνδὸν ναύτην, καὶ ἔλαβε τὰς κώπας ὁ ἴδιος. Ὀλίγον κατωτέρω ἐπέβησαν εἰς τὸ πλοιάριον ὁ Ἰράς καὶ ὁ Ἀλλ μετὰ τῶν ἄλλων τριῶν στρατιω-τῶν, καὶ παρεκολούθησαν τὸν ῥοὺν τοῦ ποταμοῦ, ἕως εἰς σύμφυτον γλῶσσαν τῆς ὄχθης, προέχουσιν εἰς τὸν ποταμόν, καὶ παρακειμένην εἰς τοῦ Σιρδάρου τὸν πύργον. Ὅπισω αὐτῆς ἔμεινεν ἡ λέμβος ἀκίνητος, οἱ δὲ τρεῖς στρατιῶται ἐξελθόντες ἐκρύβησαν εἰς τὰ δένδρα, ἐν ᾧ ταγματάρχης Σαγκραμαζίτης ἐπορεύθη πεζὸς πρὸς τὸν πύργον.

— Τίς εἶ; ἀνέκραξεν ὁ σκοπὸς ᾧμα εἶδεν ἀνθρω-πον προσερχόμενον.

— Δὲν εἶναι ἐκ τῶν γνωρίμων μου, εἶπε καθ' ἑαυ-τὸν ὁ Σαγκραμαζίτης. Μεγαλοφώνως δ' ἀπεκρίθη· Ἰμάος καὶ Γάγγα! καὶ ἐλθὼν πλησιέστερα,

— Ταγματάρχης! ἐπρόσθεσεν.

Ὁ σκοπὸς, κατὰ τὴν τάξιν τῶν Ἰνδικῶν στρατευ-μάτων παρουσίασε τὰ ὅπλα, ἂν καὶ ἦτον πρώτη ὥρα μετὰ τὸ μεσονύκτιον. Ὁ δὲ Σαγκραμαζίτης πλησιά-σας εἰς αὐτόν,

— Κοιμᾶσαι; τῷ εἶπε μὲ τόνον φωνῆς ὀργίλου, ἢ τί κάμνεις ἐδῶ;

— Ὀχι, γενναίωτατε, εἶπε περίφοβος ὁ σκοπὸς, ἀγρυπνῶ, καὶ φυλάττω.

— Φυλάττεις; καὶ πῶς φυλάττεις; αὐριον θὰ διατάξω νὰ σὲ μαστίσουν εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ στρατῶ-νος. Ἐν ᾧ φυλάττεις, ἀνθρωποι ἀπεβιβάσθησαν ἀπὸ πλοιάριον εἰς ἐκεῖνο τὸ μέρος. — καὶ ἐδείξε τὰ δέν-δρα. — Τί ἤθελον ἐκεῖνοι οἱ ἀνθρωποι;

— Δὲν εἶδα κἀνένα ἀνθρωπον, γενναίωτατε, ἀπε-κρίθη ὁ στρατιώτης μὲ ταραχήν. Ἀλλ' ἂν ἀπέβησαν ἀνθρωποι, νὰ φωνάξω τὴν φυλακὴν.

— Νὰ φωνάξῃς τὴν φυλακὴν, ὑπέλαβε θαίως ὁ ταγματάρχης, διὰ νὰ ρύ-ουν πρὶν μᾶθωμεν οὔτε τίνας ἦσαν οὔτε διατί ἦλθον. Ἀνόητε! πρέπει νὰ τοὺς κατασκοπεύσωμεν πρῶτον, καὶ τότε.

Ὁ στρατιώτης ἀκολουθῶν τὸν ταγματάρχην, διευ-θύνθη πρὸς τὸ ἄλσος μὲ βῆμα βραχὺ καὶ ἀθόρυβον. Ἀριχθεὶς δὲ, ἐβύθισε τὸ ἐλέμμα του μεταξὺ τῶν δένδρων.

— Τῷ ὄντι ἀνθρωποι εἶναι, εἶπε ταπεινῇ τῇ φω-νῇ. Κρατοῦν ὅπλα, καὶ εἶναι τρεῖς. Πρέπει νὰ φωνά-ξω φύλακες!...

Ἀλλ' ἀκόμη δὲν ἐπρόφερε τὴν λέξιν, ἥτις ἤθελε ἐγείρει ὅλην τὴν φρουρὰν τοῦ Ἀδσίτ, καὶ ὁ ταγμα-τάρχης τὸν συνέλαβε ἀπὸ τὸν τράχηλον καὶ τὸν ἔσφιζεν.

— Σιωπῇ, ἀχρεῖ, ἀνέκραξε, καὶ εἰς ἕν νεῦμά του ἐφορμήσαντες οἱ τρεῖς στρατιῶται ἀπὸ τὸ ἄλσος, τὸν ἤρπασαν, τὸν ἔρριψαν κατὰ γῆς, καὶ δέσαντες τὸ στόμα του, τὸν ἔδεσαν χεῖρας καὶ πόδας, καὶ ἐπέ-στρεψαν μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον. Αἱ κώπαι ἔσχι-

σαν ἀμέσως τὸ βεῦμα, καὶ τὸ πλοῖον διευθύνθη πρὸς τὴν ἀπέναντι ὄχθην, ὅπου ἀπέβησαν οἱ τρεῖς Σεῖκαι μετὰ τοῦ αἰχμαλώτου των. Περικυκλώσαντες αὐτὸν καὶ εἰδοποιήσαντές τον ὅτι εἰς τὸ πρῶτον του κίνημα ἢ εἰς τὴν πρώτην φωνήν του τὰ τρία των ἔγχει- ρίδια θὰ θυθισθῶσιν εἰς τὴν καρδίαν του, τὸν ἔβρισαν εἰς τὸ μέρος ὅπου εἶχον ἀφήσει τοὺς τρεῖς ἵππους των, καὶ ἕνα τέταρτον ὑπεράριθμον, καὶ ἀναβιβάσαντές τον εἰς τὸν τέταρτον τοῦτον, διευθύνθησαν μετ' αὐτοῦ ἐκόντος ἄκοντος, πρὸς τὰ σύνορα τοῦ Ἀφγανιστάν.

Τὸ δὲ πλοῖάριον μετὰ τῶν ὑπολοίπων ἐπέστρεψε πάλιν πρὸς τὰ ὀπίσω. Τοῦ πύργου τὸ παράθυρον ἦν κλειστόν, ἐφαίνετο δὲ φῶς εἰς αὐτό. Ὁ ἐρέτων στρα- τιώτης, ἀφίχθεις ὑπὸ τὸν ἐξώστην, ἀνεκώχισε, καὶ μὲ τὰς κώπας διετῆρει μόνον τὸ πλοῖάριον εἰς τὴν θέσιν του, ἐμποδίζων αὐτὸ νὰ παρασυρῇ ἀπὸ τὴν βίαν τοῦ ποταμοῦ. Ὁ δὲ ἱρὰς ὑψώσας τότε τὴν φω- νὴν ἤρχισε νὰ ψάλλῃ τὸ ἀκόλουθον ᾄσμα·

Μὴν κοιμᾶσαι, ἰδοὺ ἀνατέλλει
Μειδιὼν ὁ χρυσοῦς ἐσπέρους·
Ὡς ἀδάμας ἀστράπτ' εἰς τὸ ὄρος,
Καὶ τὴν νέαν αὐγὴν προαγγέλλει,

Τὸ πηγνὸν τὴν ἀσπάζεται ᾄδον,
Μελωδίας τῇ πέμπτῃ ἡ λύρα,
Καὶ τὰ ῥόδα τῇ πέμπτῃ μύρα,
Καὶ τὴν ψάλλ' ἡ ἡχὼ τῶν κοιλάδων.

Αἱ φωναὶ αἰοῦράναι πᾶσαι
Κ' αἱ ἐπίγει' ὕμνοισι συνάμα
Τὴν αὐγὴν, γλυκὺ νῆμα τοῦ Βράμα·
Ἀνατέλλει, ἰδοὺ! μὴν κοιμᾶσαι.

Μετὰ τὴν δευτέραν στροφὴν τοῦ ᾄσματος ἠνοίχθη τὸ παράθυρον ἐλαφρῶς, καὶ μετὰ τὴν τρίτην ἐφάνη ἡ Πριττά δειλῶς θυθίζουσα τὸ ἐλῆμμα τῆς εἰς τὸ σκότος.

— Δὲν ἦτον ἐκεῖνος, ἐψυθίρισε, δὲν ἦτον τὸ ἄσμα- του;

— Πριττά, ἀνέκραξεν ὁ ἱρὰς, μὲ ἐντονωτέραν φω- νήν, Πριττά, μ' ἐγνώρισαι; ὁ ἱρὰς εἶμαι, ἐρχομαι νὰ σὲ σώσω. ἔχεις πρόχειρον ἢ σχοινίον, ἢ παραπέ- τασμα κανὲν νὰ μᾶς κρεμάσῃς ἀπὸ τὸν ἐξώστην.

— Λάβετε! εἶπεν ἡ Πριττά κρεμῶσα τὸ μακρὸν κάλυμμα ἐν ᾧ ἐκάλυπτε τὸ πρόσωπον καὶ τὸ σῶμα τῆς ὅταν ἐξίρχετο τῆς οἰκίας. — Εἰμί ἐτοίμη νὰ κρεμασθῶ ἀπὸ τρίχα ἐπὶ τῆς αἵθουσας, μόνον νὰ σωθῶ ἀπὸ τὴν μισητὴν φυλακὴν ταύτην. Ὁ Λάλλ ἐδεδεν ἐν τῷ ᾄμα εἰς τὴν ἄκραν τοῦ καλύμματος ἀναβάραν σχοινόπλεκτον ἣν εἶχε φέρει μεθ' ἑαυτοῦ ἐκ τοῦ στρατῶνος, καὶ ἡ Πριττά τὴν ἀνείλκυσε, κρε- μῶσα ὑπὲρ τὴν κηλίδαν τὴν ἄλλην τοῦ καλύμματος ἄκραν. Ταύτην ἐστερέωσε κάτωθεν ὁ ἱρὰς, εἰς τὸ ῥόπτρον τὸ ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ πύργου, καὶ διὰ τῆς ἀναβάθρας ἀνέβη πρῶτος αὐτὸς καὶ κατόπιν αὐτοῦ ὁ Λάλλ.

— Ἐλθέ, ὦ Πριττά, εἶπεν ὁ ἱρὰς, ἐρχόμεθα νὰ σὲ σώσωμεν. Δός μοι τὴν χεῖρα νὰ σὲ βοηθήσω νὰ κα- ταβῇς.

— Ναί! νὰ μὲ σώσητε! ἀνέκραξεν ἡ Πριττά! Ἄς φύγωμεν, ἄς πηγαίνωμεν. Ἀποσπάσατέ με ἀπὸ τοῦ θηρίου τὸ ἄντρον. Δεδοξασμένος ὁ Βράμας ὅτι ἦλθες ἱρὰ. Ἄν δὲν ἤρχεσο, αὐρίον, ὅταν ἠνοίγετο τοῦ πύρ- γου ἡ θύρα, εἶχον σκοπὸν νὰ ζητήσω τὴν σωτηρίαν μου εἰς τοῦ Δούρη τὰ κύματα.

— Ὁ ἀπαίσια ἰδέα! ἀνέκραξεν ὁ ἱρὰς. Ἀδσίτ! θὰ μοὶ τὴν πληρώσῃς. Ἀλλ' ἔλθε, μὴ χρο- νοτριβώμεν, ὑπάγωμεν.

— Ναί, ὑπάγωμεν, εἶπεν ἡ Πριττά, θέτουσα τὸν πόδα εἰς τὴν πρώτην βαθμίδα τῆς κλίμακος. Ὡς ὅμως αἰφνυδία τις νὰ τῇ ἐπῆλθεν ἰδέα, ἐστάθη πά- λιν, καὶ ἀποσυρομένη,

— Ἀλλὰ, ἠρώτησε, ποῦ ὑπάγωμεν;

Ὁ ἱρὰς ἐταράχθη. Τὴν ἐρώτησιν ταύτην οὐδ' αὐτὸς εἶχεν ἀποτείνει εἰς ἑαυτὸν, δι' ὃ μετὰ τινὰς στιγμὰς δισταγμοῦ,

— Ὅα εἶσαι ἄραγε ἀσφαλὴς εἰς τὴν οἰκίαν σου; εἶπε.

— Εἰς τὴν οἰκίαν τῆς! ἀνέκραξεν ὁ Λάλλ. Δύνασαι νὰ τὸ προτείνῃς! Καὶ τίς θέλει τὴ φυλάξει ἐκεῖ; Καὶ ὅλη ἡ πόλις τῆς Λαχώρας ἂν τὴν περιφρουρήσῃ, λη- σμονεῖς ὁ Ἀδσίτ ποῖος εἶναι; Ἄγνοεῖς ὅτι αὐρίον ἀπὸ πρωΐας ἤμπορεῖς νὰ τὴν ἰδῇς συρομένην εἰς τὰς ὁδοὺς ἀπὸ τοῦς δορυφόρους τοῦ; Δὲν ἤξεύρεις ὅτι ὁ ἄνθρω- πος αὐτὸς οὐδὲν σέβεται, οὐδένα φοβεῖται;

— Οὐδένα, ἐκτὸς μόνου ἐνός, εἶπεν ὑπερηφάνως ὁ ἱρὰς.

— Ἐκτὸς τοῦ Δεῦν, ἀπήντησεν ὁ Λάλλ. Καὶ μό- νον εἰς τοῦ Δεῦν τὴν οἰκίαν δύναται νὰ θεωρηθῇ ἀσφαλὴς ἡ Πριττά.

— Εἰς τὴν οἰκίαν λοιπὸν τοῦ πατρός μου... ἐπρό- τεινε δειλῶς ὁ ἱρὰς πρὸς τὴν νέαν κόρην.

— ἱρὰς, ἀπήντησεν αὐτῇ. Δὲν ἔχεις μητέρα. Ἄν ἡ οἰκία μου δὲν εἶναι πλέον ἀσυλὸν δι' ἐμέ, ἄφες με. Τὸ βλέπω, ὁ πυθμὴν τοῦ ποταμοῦ εἶναι τὸ ἀσυλὸν μου τούντεῦθεν.

— Πριττά! φιλάτῃ Πριττά! ἀνέκραξεν ἀπηληπι- σμένος ὁ νεανίας. Ποῖον συνέλαβες σκοπὸν κατα- χθάνειν! Ἐλθέ, εἰς τὴν οἰκίαν σου, εἰς τὸ μέσον τῆς Λα- χώρας, ὅπου θέλεις, ἔλθε· καὶ ἂν τολμήσῃς ἄς ἐγ- χίσῃ ὁ Ἀδσίτ τὴν τρίχα τῆς κεφαλῆς σου. Ἐγὼ ἄγρυ- πνος θὰ σὲ φρουρήσω ἡμέραν καὶ νύκτα. Ἐγὼ μὲ τὸ στῆθός μου, μὲ τὸν βραχίονά μου θὰ σὲ προστατίσω. Εἰς τὸ πτώμά μου θὰ πατήσῃ πρὶν φθίσῃ μέχρι σοῦ. Δὲν ἤκουσας ποτέ, ὅτι τοῦ ἱμαῦ οἱ λέοντες καὶ αἱ τίγρεις ὅλα στρατεύματα κατεσπάραζαν ὅταν τὴν φα- λεάν των ἤρχοντο νὰ συλίσωσιν; Οὐαὶ εἰς αὐτὸν ἂν ἐκτείνῃ ἐπὶ σὲ ἀνόσιον χεῖρα. Ἀλλ' ἔλθε· ἡ ὥρα παρέρ- χεται, μετ' ὀλίγον ἡ αὐγὴ θὰ ἔλθῃ· τότε τετελεσται, καιρὸς δὲν θὰ εἶναι πλέον! ὦ Λάλλ! ἐσώθησε, συμ- βούλευσε, ὁμίλησε, πείσῃ τὴν.

— Ἡ Πριττά ἔχει δίκαιον, εἶπεν αὐστηρῶς ὁ Λάλλ- σιγγ, μετὰ τινῶν στιγμῶν σκέψιν. Ἡ μέλλουσα σύ- ζυγός σου πρέπει νὰ ᾔναι καθαρὰ ὄχι ἀπὸ κηλίδας, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σκιάν κηλίδος. Καὶ ὅμως νὰ τὴν ὑπε- ρασπισθῇς δὲν δύνασαι, καὶ ἂν ἑκατονταπλασιάσῃς τὴν δύναμίν σου, εἰμὴ μόνον ἐντὸς τῆς πατρικῆς σου οἰκίας. Ἀλλ' ἔλθετε μετ' ἐμοῦ. Ἐγὼ ἀσυλὸν ἀξίον τῆς. Θέλω πράξει, ἱρὰς, διὰ σὲ ὅ,τι δι' ἀνθρώπων γεν- νητὸν δὲν ἤθελα πράξει. Καταβῇτε εἰς τὸ πλοῖάριον.

— Ἡμπορῶ νὰ ἐμπιστευθῶ εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦ- τον; ἠρώτησεν ἡ νέα κόρη τὸν ἱρὰν.

— Ὡς εἰς ἐμέ τὸν ἴδιον, ἀπεκρίθη αὐτὸς.

Τότε ἡ Πριττά, ὀδηγουμένη ὑπὸ τοῦ ἱρὰ, καὶ παρε- πομένου τοῦ Λάλλ, κατέβη τὴν κλίμακα, τρέμουσα ἐπὶ τῆς ἐναερίου γεφύρας. Ἀμέσως δ' ἡ κλίμαξ ἐλύθη

και καθειλύσθη, και τὸ πλοιάριον μακρυνθὲν ἀφῆθη εἰς τοῦ Ῥάβη τὸν ῥοῦν.

Μετὰ τινος ὥρας πλοῦν, ἀρ' οὐ διέβησαν ὅλον τὸ μῆκος τῆς πόλεως, προσωρμίσθησαν εἰς μέρος κείμενον ἤδη ἐκτὸς αὐτῆς.

Ὁ Ἀλλά τοὺς ὠδήγησε δι' ἐρήμου ἐκτάσεως πρὸς μέγαν κηπον ὑπὸ κιγλίδων περιεχόμενον, ἐπάτησεν εἰς μίαν τῶν κιγλίδων τὸν δάκτυλον, και ἐν τῷ ἅμα ἠνοιχθη δι' ἐλατηρίου ἀφανῆς θύρα, δι' ἧς εἰσῆλθον. Μακρύνας δὲ τινας τῶν παρκειμένων θάμνων, τοὺς ἔφερεν εἰς πηγήν ὕδατος ἔχουσαν σχῆμα σπηλαίου, και εἰς ταύτης τὸ ἔδαφος, εἰς τὸ σκοτεινότερον και ἀφανέστατον μέρος, ἠνοιξε σιδηρὰν θυρίδα καταπακτὴν, και κρατῶν τὸν Ἰρὰν ἐκ τὰς χειρὸς, ἐν ᾧ ἐκείνος ὠδήγει κατὰ τὸν αὐτὸν τρόπον τὴν Πριττάν, κατέβη πολλές βαθμίδας ὑπογείου λιθίνης κλίμακος, διέβη μακρὰν σκοτεινὴν ὑπόνομον, ἔχουσαν διαφόρους διακλαδεύσεις, και εἰς τὸ ἄλλο πέρας ἀνέβη δι' ἄλλης πάλιν κλίμακος ὁμοίας τῇ πρώτῃ. Ἀφίχθεις δὲ εἰς ταύτης τὴν κορυφήν, παρήγγειλε διὰ νεύματός εἰς τοὺς συνοδαίονους σιωπὴν βαθυτάτην.

Πλησιάζας δὲ τὸ οὖς του εἰς τὴν πλευράν τῆς ὑπονόμου, ἠκροάσθη ἐπὶ τινας στιγμὰς, μετὰ δὲ ταῦτα ἔκρουσεν ἐλαφρῶς μὲ τὸν δάκτυλον ἐπ' αὐτῆς, και ἠκροάσθη πάλιν προσεκτικῶς· μὴ ἀκούσας δὲ τίποτε, ἐφίλαρψε τὸν τοίχον, και μακρόθεν ἠκούσθη μεταλλικός τις κρότος ὡς ἀργυροῦ κωδωνίσκου.

Ὀλίγας στιγμὰς περιέμενον ἀκόμη κρατοῦντες τὴν ἀναπνοήν των, και διὰ μιᾶς ἠνοιχθη ἐμπρὸς των ἀφορητὴ μικρὰ θυρίς ὀλισθήσασα εἰς ἀόρατον τροχίαν, και εἰσῆλθον εἰς εὐρύχωρον ἀλλὰ σκοτεινὸν θάλαμον. Μετ' ὀλίγην ὥραν ἤκουσαν κλεῖδα στρεφομένην, θύρα ἠνοιχθη ἀπέναντί των, και δι' αὐτῆς προῆλθε γυνὴ κρατοῦσα ἀργυροῦν λύχνον κρεμαστὸν εἰς τὸν δάκτυλόν τῆς. Ἀλλὰ τὸ φῶς τοῦ λύχνου ἦν ἀμυδρόν, και δὲν διεσκέδαζε τὸ σκότος τοῦ περιέχοντος. Σπάνναι δὲ τινες ἀκτίνες αὐτοῦ, πλανώμεναι εἰς τοὺς τοίχους και εἰς τὴν ὀροφήν, ἀντηνακλῶντο σιτληναὶ ἀπὸ τινων σημείων, και ἐδείκνυνον τὸ δωμάτιον ὅλον λαμπρῶς κακοσμημένον μὲ χρυσὸν και μὲ ἀργυρον. Ἀλλ' ἡ κρατοῦσα τὸν λύχνον γυνὴ, εὐρισκομένη ἐν τῷ κέντρῳ τῆς τῶν ἀκτίνων ἐστίας, περιελάμπετο ὅλη, και τὸ ἐξάισιον κάλλος τῆς, ἡ μεγαλοπρεπὴς τῆς μορφή και ὁ λευκὸς εὐναῖος χιτὼν ὅστις τὴν ἐνέδυε, τὴν παρίστων εἰς τὰς ἐκπεπληγμένας ὄψεις τοῦ Ἰρᾶ και τῆς μνηστῆς του ὡς οὐράνιον ὄραμα.

— Τοιαύτην ὥραν, ἀγαπητὲ Ἀλλά! εἶπε προσερχομένη. Ἀλλὰ πλησιάζασα τὸν λύχνον, — Πῶς! εἶπε, Σαεῖ! Τί δηλοῖ τοῦτο! ξένοι ἄνθρωποι ἐδῶ!

— Μὴ ὀργισθῆς, Ῥάνη· χάνδα, διὰ τὴν τὸλμην μου, εἶπεν ἱκετικῶς ὁ Ἀλλά.

— Ἡ Ῥάνη! ἡ βασίλισσα! ἀνέκραξαν συγχρόνως ὁ Ἰρὰ και ἡ νέα κόρη.

— Ἀνμίαν μόνον χάριν μοι ἐπιτρέπτεις νὰ σοὶ ζητήσω ἐπὶ ζωῆς μου, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἀλλά, ἔσω αὐτὴν ἡ πρώτη και αὐτὴ ἡ τελευταία. Οὗτος εἶναι ὁ Ἰρᾶς, ὁ υἱὸς τοῦ Δεῦάν. Σήμερον ὁ ἄγριος Ἀδοῖτ ὕψωσε τὸ ξίφος νὰ μὲ φονεύῃ, και ὁ Ἰρᾶς ἐβρίσθη ἐμπρὸς τοῦ ξίφους του και μὲ ἔσωσεν. Ἀπόψε ὁ ἀκόλαστος Ἀδοῖτ ἤρπασε τὴν Πριττάν, τὴν θυγατέρα τοῦ Σεράχ, τὴν μνηστὴν τοῦ Ἰρᾶ. Ἀπόδος, ὦ Ῥάνη τὸ ὄρλημά μου,

και σώσε τὴν, ἀπὸ τὴν ἀπεσπάσμεν ἀπὸ τοῦς δυνάχας τοῦ θηρίου.

Ἀλλ' ἡ Ῥάνη εἰσίγα. Οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς διαστελλόμενοι ἐξέφραζον φόβον μᾶλλον ἢ ἀγανάκτησιν, και ἠτένιζον ἀλληλοδιαδόχως τὸν Ἰρὰν και τὸν Ἀλλά.

Ὁ Ἀλλά τὴν ἐνόησε.

— Μὴ ὑπόπτεις, ὦ Ῥάνη, τὴν εἶπεν· Ὁ Ἰρᾶς εἶναι ἄλλος ἐγώ. Διὰ τῆς θυρίδος ἐκείνης μὴ φοβοῦ ὅτι εἰσῆλθη κατὰσκοπος ἡ ὅτι θέλει ἐξέλθαι· προδότης. Ὅ,τι ἔμαθεν ἡ ὅ,τι ἐνόησεν ὁ Ἰρᾶς, ἐτάφη εἰς καρδίαν πιστήν. Σώσον τὴν νέαν ταύτην. Ἐκτὸς σοῦ δὲν ἔχει πρὸς τὸ παρὸν ἄλλο ἄστυλον. Ἀπὸ εἴκνους τοῦ Ἀδοῖτ τ' ἀκάθαρτα βλέμματα, ὁ βραχίλιον του δύναται πανταχοῦ νὰ τὴν φθάσῃ ἐκτὸς ἐδῶ μόνον. Δεῖξον πρὸς αὐτὴν καρδίαν μητρὸς. Ὁ Ἰρᾶς δὲν ἔχει μνηστῆρα ἧτις νὰ τὴν προστατεύῃ.

Τότε ἡ βασίλισσα, διὰ γενναίας ἀποράσεως πάντα διαταγμὴν ἀποσεύσασα,

— Ἐλθέ, θύγατερ, εἶπε πρὸς τὴν Πριττάν. Ἐλθέ! Πτωχὴ περιστρεφά διωκομένη ἀπὸ τὸν αἰμοδόρον Ἰέρακα, σὲ δέχομαι ὑπὸ τὴν πέτρυνά μου, ἀλλ' εἶναι ἀσθενὴς και αὐτὴ. Ὁ μαχαιροφόρος αὐτὸς εἶναι ὁ ἀληθὴς βασιλεὺς τῆς Λαχώρας. Ὁ βραχίλιον του δύναται νὰ σὲ ἀρπάξῃ και ἐξ αὐτῆς τῆς ἀγκάλης μου. Ὁ ἀσθενὴς Μαχαρῶας δὲν θέλει τὸ ἐμποδίσαι. Ὁ Ἀδοῖτ ἐβρίσθη ἐπὶ σὲ ἀνόσιον βλέμμα, πρέπει νὰ κρυθῇς εἰς τὰ σπλάγχνα τῆς γῆς. Ἡ μόνη κρύπτη ὅπου ἡμπορεῖς νὰ μείνῃς ἀσφαλῆς κατ' αὐτοῦ, — μόνος ὁ Ἀλλά· σίγγ τὴν γνωρίζει, — εἶναι ἡ ὑπόνομος δι' ἧς πρὸ ὀλίγου διήλθες· ἐκεῖ θέλεις μακαίνεσθαι, τρυφερὸν ἄνθος, και τότε μόνον θέλεις ἀνακύψει εἰς τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅταν ἰσχυροτέρα δύναμις λυγίσῃ τὴν δύναμιν τοῦ Ἀδοῖτ.

— Ὑπαγε, Πριττὰ, ἀνέκραξεν ὁ Ἰρᾶς, ἐνταφιάσθητι ζωῶν, δυστυχὲς φίλη. Φροντίς μου θὰ εἶναι νὰ σ' ἐξάξω ἐκεῖθεν, ἔχε πεποιοῦσθαι εἰς ἐμὲ, και δέχθητι τὴν προστασίαν ἧτις σοὶ στέλλεται οὐρανόθεν.

Ἡ νεάνις προσελθούσα τότε ἐφίλησε τῆς βασίλισσας τὴν χεῖρα.

— Ἀρ' οὐ ἐσώθην, εἶπεν, ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν του, και τάφον ἂν μοὶ προσφέρῃς, βασίλισσα, εὐγνωμόνως τὸν δέχομαι.

— Ὑπάγετε τώρα, εἶπεν ἡ Ῥάνη. Ἡ αὐγὴ πλησιάζει. Σφαρεῖσα δὲ πρὸς τὸν Ἰρὰν, ἡ ἀφοσίωσις τοῦ Ἀλλά, πρὸς σὲ ὦ νέε, ἐπρόσθεσε μετ' ἀξιοπρεπείας μὲν, ἀλλ' ἀκουσίως ἐρυθριῶσα, ὑπερέβη πᾶν σύνθημα ὄριον. Σοὶ ἐθυσίασε ἐπέκεινα τοῦ ὅ,τι εἶχε δικαίωμα. Διὰ τῆς θυρίδος ἐκείνης ἂν ποτὲ τις εἰσῆρχετο, δὲν ἔπρεπε ζῶν νὰ ἐξέλθῃ. Ἀλλὰ σὲ δέχομαι ὅποῖον σὲ παρίστω. Ἀφιεροῦμαι εἰς τὴν τιμὴν σου!

— Ῥάνη· Χάνδα, ἀνέκραξεν ὁ Ἰρᾶς, εἰς τὴν καρδίαν μου θέλει ἐνταφῆ ἡ μνήμη τοῦ συμβάντος τούτου πλησίον τῆς εὐγνωμοσύνης μου. Ἄν δέ ποτε ἔχῃς ἀνάγκην ἀπεριόριστον ἀφοσιώσεως, ἐνθυμήσου ὅτι ἔσωσας τὴν μνηστὴν τοῦ Ἰρᾶ.

Και προσπεσὼν ἐφίλησε τὸ κράσπεδον τοῦ χιτῶνός τῆς.

Μετὰ ταῦτα δ' οἱ δύο φίλοι ἐξῆλθον διὰ τῆς ἐδοῦ δι' ἧς εἶχον ἔλθαι, ἡ δὲ Ῥάνη ὠδήγησε μόνη τῆς τὴν Πριττάν εἰς τὸ ὑπόγειον ἄστυλόν τῆς, εἰς σκοτεινὸν θαλαμίσκον ἐντὸς τῆς ὑπονόμου ἀνετακμυμένον.

(Ἀκολουθεῖ.)